

Keskinleşen sınıf mücadelesi sosyalistleri göreve çağırıyor: Sermayeden, devletten ve emperyalizmden bağımsız bir sosyalist odak için ileri!

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Şubat 2022 / Sayı: 149 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar, HT Solar ve Fontana Pietro Kalıp, Dilovası Systemair, Bursa Tofaş ve Oyak Renault, İstanbul Avcılar Xiaomi-Salcomp, Kartal Rifis Makina fabrikalarından, Gebze ve Çorlu'dan metal işçilerinden, Çorlu Lila Kağıt direnişinden haberler

Sayfa: 2-3-4

EKMEK VE HÜRRIYET KAVGASI SEÇİMLERİ BEKLEMEZ!

İşçi sınıfının dip dalgası yüzeye çıkıyor

2022 yılı işçi mücadeleleriyle açıldı. Metal işçileri MESS binasında bir gece yarısı sözleşmenin bağlanabileceğini ama işçinin elinin kolunun bağlanamayacağını gösterdi. Mersin'de Çimsatış işçileri fiili greve ve işgale gitti. Başka MESS fabrikalarında ek zam ve kazanımlar için daha düşük yoğunluklu olsa da mücadeleler sürdü. Sonra Sivas Divriği'de Çiftay maden işçileri patrona sefalet zammını al başına çal diyerek üretimi durdurdu. Basın emekçileri BBC'de greve gitti, hakkını aldı.

Pandemi döneminin can pahasına çalışan kahramanları motorlu kuryeler mücadele sahnesindeki yerlerini aldılar. Kontaklar kapanınca rotalar şirket merkezlerinin önüne çevrilince internetten satış parıtlı firmalarının, internetten satılan malları evlere ulaştırarak kuryeler olmadan bir hiç olduğunu gösterdiler. Nihayet Gebze'de Farplas işçileri mücadele kervanına katıldı. Zam talebiyle fiili greve gitti bu mücadele içinde sendikasıyla da buluştu. Patronun işten atma saldırısına Farplas'ı Kavel yaparak fabrika işgaliyle cevap verdi. Sermayenin imdadına koşan polisin saldırılarına kahramanca direndi.

Bu mücadeleler öncüdür ve sürpriz değildir. Geçtiğimiz yıl grevlerde direnişlerde çoban ateşini yakan Indomie Adkoturk, Systemair, Baldur, Cargill işçileri, grevlerini ve direnişlerini 2022'ye taşıyan Bel Karper, Bakırköy Belediyesi, Lila Kağıt, Akxa Jeneratör ve Mastaş Radyatör işçileri mücadelenin yükselişini müjdelemişti. Bu mücadelelerde zaferler kazandık, kazanımlar elde ettik, bazen kırıldık ve yenildik ama her yakılan çoban ateşinin etrafında işçiler örgütlendi ve bilinçlendi. Hiçbir emek boşa gitmedi ve gitmeyecek. Şimdi yeni ve daha büyük mücadelelerin yaklaşan ayak seslerini duyuyoruz. İşçi sınıfının dipten gelen dalgasının yüzeye çıkmaya başladığını görüyoruz.

Şimdi sırada sağlık emekçilerinin grevi vardır. Sendikalaşma mücadelesi veren fabrikalarda yeni direnişlerin, grevlerin, işgallerin eli kulağındadır. Fabrika ve işyerlerinde 2022'nin ücret zamları banka hesaplarına yatıkça sermayenin sefalet dayatmasına karşı mücadelelerin ülkenin dört bir yanını sarması işten bile değildir. Yenilgilerimizden ders çıkaracağız, kazanımlarımızı koruyacağız, sendikalarımıza sahip çıkacağız, denetleyeceğiz ve sınıfın fabrika

fabrika, işyeri işyeri örgütlenen mevzileri üzerinden mücadeleyi yükselteceğiz.

Düzen siyaseti memleketin kaderini 2023 seçimlerinin belirleyeceğini söyleyedsün işçi sınıfı her bir mücadeleyle kendi kaderini kendi eline almaktadır. İstedikleri kadar kendi aralarındaki hesaplaşmaları dünyanın ve memleketin en önemli gündemleriymiş gibi gözümüze sokmaya çalışsınlar, emek ve sermaye arasındaki hesaplaşmanın günü bugündür. Bu hesaplaşmada işçi sınıfının ve emekçi halkın saflarını sıklaştırma zamanıdır.

İstibdadın sopasını kendi eline almaya çalışanların siyasetidir düzen siyaseti. Bu sopayı kırarak ve hürriyete giden yoldaki barajları aşacak öncü güç işçi sınıfıdır. Sermaye düzeninin iç kavgasında taraf olmak yerine işçi sınıfının ve emekçi halkın bağımsız siyasi odağını yaratmak için el ele vermenin zamanıdır. Çünkü ancak bu şekilde ekmeği için mücadele eden işçiler ve emekçiler bu mücadeleyi yükseltecek, emekçi halkı bu mücadele etrafında birleştirecek ve memleketin kaderini de istibdadın, sermayenin ve emperyalizmin elinden alacaktır!

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Enflasyon zammını alarak tarih yazamazsınız!

130 bin işçiyi ilgilendiren MESS grup sözleşmesinde işçilerin taslağın yenilenmesi talebine kulak tıkayan sendikalar aynı sözleşmeye imza attılar. İlk 6 ay yüzde 27, yıllık yüzde 65 zam alındığı açıklandı. Ancak çoğu işçi ilk 6 ayda yüzde 27 zam alamadı. Kıdeme göre zammın yansımaları farklı oldu. Sözleşme sürecinde temsilcilere, taslağın revize edilmesini defalarca söylememize rağmen revize edilemez deyip geçiştirdiler. Madem sözleşme revize edilemez deniyordu, Yüzde 10 artı seyyanen zam nereden çıktı? 400 TL'lik çek nereden çıktı? Enflasyonun ikinci altı ay oranının üzerinde gerçekleşmesi durumunda, enflasyon oranı geçerli olacaktır denildi. Bunların hiçbirisi ilk taslakta yoktu.

Türk Metal bizi yine şaşırtmadı. Tarih yazdık diyerek

enflasyon zammı aldı. Gerçek enflasyonun %80'nin üzerinde olduğu bilinmesine rağmen sendikaların yapılan sözleşmeyi kamuoyuna kazanım diye söyleyerek sahiplenmesi kabul edilemez. Fabrikada sürekli dile getirdiğimiz en önemli taleplerimiz arasında yer alan tamamlayıcı sağlık sigortasının eş ve çocukları kapsaması talebi de kazanımla sonuçlanmadı. İran'ın gazı kesmesiyle birlikte fabrikada

oluşacak elektrik kesintisinden dolayı Renault yaklaşık iki hafta üretime ara verdiğini açıkladı. Bu yıl da tedarik sorunundan dolayı üretimin durmaya devam edeceği konuşuluyor. Bu duruşların faturasını telafi çalışması, fazla mesai ve ücret kesintisiyle bize yansımalarına asla izin vermemeliyiz. Bu duruşlarda bizim sorumluluğumuz yok dolayısıyla bedelini de bize ödetemezler. Mücadele daha yeni başlıyor.

Çorlu'dan bir metal işçisi

TIR yüklenmeden kaldı, biz mesaiye kalmadık!

Merhaba dostlar. Bizim işyerimiz Çorlu'da bulunan soğutma sistemleri üreten bir fabrika. İşyerinde kısa bir süre önce bir iş kazası yaşandı. Bir arkadaşımız üzerine düşen saclardan kurtulmak isterken son anda altında kalmaktan kurtuldu ama kulağı kesildi. Buna karşılık yöneticilerin ilk yaptığı şey olay yerine gelip malları kontrol etmek oldu. Arkadaşımızın ise nasıl olduğunu sormadılar bile.

Yöneticilere kalsa hastaneye bile götürmeyecek, geçiştireceklerdi. Pandemide hiç durmadık. Hatta malzeme gelmediğinden dolayı normalde yetişmeyecek siparişlerin yetiştirilmesi amacıyla üretim yoğunluğu yüzünden bizler uzun bir süredir çok yoğun çalışıyoruz. Haftanın her günü, haftasonu dahi mesailere kalıyoruz ve sürekli bir telaş halindeyiz. İş yerine defalarca çalışanların sayı olarak yetersiz ol-

duğunu, iş yerinin mekân olarak koca dolapları taşıyacak kapasitesi olmadığı için alan zorluğu çektiğimizi söyledik. Fakat uyarılarımız dikkate alınmadı. Bu iş kazası da tam da bu nedenlerden dolayı oldu. Sürekli bir yetiştirme çabasından acele ediyoruz ve alanımız da çok dar. Neyse ki bizler örgütsüz işçiler değiliz, sendikalıyız. Yaşanan bu iş kazası sonrasında artık toplu olarak fazla mesailere kalmama kararı aldık. Kalmadık da. Kazadan sonraki günlerde TIR'lar yüklenmeden kaldı, biz mesai kalmadan evimize gittik! Ve taleplerimiz dikkate alınana kadar mesailere kalmayacağız artık. Bireysel olarak ya da birkaç kişi yapsaydık bu eylemi muhtemelen ya tehdit edilecektik ya işten atılacaktık ama sendikalı olduğumuz için haklarımızı biliyoruz ve örgütlü hareket edebiliyoruz.

Dilovası Systemair'den bir işçi

Bedel ödeyen değil, ödeten taraf olmalıyız!

Merhaba yoldaşlar. İşçi ve emekçiler olarak çetin günlerden geçiyoruz. Tüm ülkeyi çarşaf gibi saran kara kış, elektrik kesintileri, kaşıkla verilen ücret zamları, kepçeyle geri alınan Ocak ayı zamları... Ülkenin başına gelen her sorunun dardını de tasasını da biz çekiyoruz. Son günlerdeki yoğun kar yağışı ülkeyi felç etti, otobanlar tıkaandı, insanlar günlerce yollarda mahsur kaldı, toplu ulaşım krizleri yaşandı. Memleketin doğal afetlere karşı nasıl savunmasız olduğunu bir kez daha gördük, devlet planlamasının yokluğunda kaderimize mahkum olduğumuzu hissettik. Doğalgaz ve elektrik tedarikinde yaşanan kriz ise tuz biber oldu. Kelle koltukta fabrikasına gidebi-

lenler buz gibi havada insanlık dışı çalışma koşullarında angarya işlere koşturdu, fabrikasına gidemeyenler de ya yıllık izninden oldu ya da telafi çalışmaya maruz kaldı. Bu yaşadıklarımız üst üste gelen talihsizliklerin sonucu değil, sermaye fırsatını bulduğu her anda bedel ödetmenin yerini arıyor. Kış ayını belki son 1 aydır hissediyoruz ama memleket zaten ekonomik anlamda çok uzun süredir kara kışta. Hasımlarımız yalanlarla inşa edilen ekonomik verilerle önce asgari ücreti zam diye yutturdular, ardından memurları enflasyona ezdirdiler, sonra da MESS sözleşmesinde işbirlikçiliğin tarihini yazdılar!

Şapkamızı önümüze koyalım dostlar, yükselen zam oranları işçi

sınıfının gerçeklerini bulanıklaştır- di. Her geçen gün düzeni daha da sarımsıya getiren mücadele taleplerimiz maaş rakamlarına sıkıştı, havaya sıkılması gereken yumruklar hesap makinesine uzandı. Yüksek enflasyon oranları bizi yanıltmamalı, artan rakamlar sadece canavara dönüşen hayat pahalılığının üzerini örtmeye yarıyor. İşçi sınıfının gerçeği mutfağında ki sönmeyen yangındır, akaryakıt zamlarıdır, yıllardır grev hakkımızı hukuksuzca elimizden alan istibdadın sopasıdır! Mücadelenin yolu ise bellidir. Sermaye saldırırken ne seçimleri bekliyor ne de toplu sözleşmeleri. Aralıksız taarruza karşı soluksuz mücadele vermeliyiz. Farplas işçileri işte bu mücadelenin

İstanbul Kartal Rifis Makina direnişinden bir işçi

Hiçbir sermaye bizlerden güçlü değildir

Bizler Rifis Makina çalışanları olarak kendi hür irademizle T.C ANAYASAL hakkımızı kullanarak Birleşik Metal-İş sendikasına üye olduk.

İşveren (sermaye) suç olmasına rağmen bizleri istifaya ya da kendi seçtiği sendikaya üye olmaya zorladı, kabul etmedik ve 8 kişi işten atıldık. İçeride kalan arkadaşlarımıza sermaye (işveren) baskı yapmaya (suç işlemeye) devam ediyor. Bizler kapı önü direnişimizi 13 Ocak itibarı ile bitirdik ama mücadelemiz bitmeyecek. İşverenlerin sermaye gücü varsa metal işçisinin de üretimden gelen gücü var. Önce iş arkadaşlarımız (Rifis Makina) sonra tüm metal işçilerine sesleniyorum hiçbir sermaye bizlerden güçlü değildir. Bizler olmazsak sermaye değersizleşir vakti geldiğinde tek yumruk olmamız şart.

15-16 Haziran 1970 işçi eylemleri bizlere ışık olsun. Dün yaptıklarımızı bugün de yaparız. Bizler metal işçisiyiz.

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Örgütsüzlük süründürür

Merhaba arkadaşlar ben Kocaeli, Gebze'de bulunan bir telefon fabrikasında çalışıyorum. Sizlere işyerinde yaşadığımız sıkıntıları anlatmak istiyorum.

Bu fabrika yeni kurulduğu için patronların kendi planlama ve yönetim sorunlarından dolayı üretim istedikleri şekilde ilerlemedi. Bu beceriksizliğin neticesi ise işçileri işten atmak oldu, biz kalan işçilere ise mobbing ve yıldırma politikası uygulamaya neden oldu. Gün be gün yemeklerimiz kötü, niteliksiz ve sağlıksız verilmeye başlandı. Hatta geçen günlerde yemekten kaynaklı fabrikadaki bütün işçi arkadaşlarımız zehirlendi. İlk başta bazı işçiler işi bırakıp hastaneye gittiler. Onun öncesinde müdür aşağıya inerek işçilere zehirlenmeyi bahane edip eve gitmeyin diye bir tehditte bulundu, bazı işçi arkadaşlarımız işini kaybetme korkusundan dolayı hastaneye gitmedi.

Çalıştığım işyerindeki bazı sıkıntıları sizlere kısaca anlattım. Şunu fark ettim ki işyerlerimizde sendikal örgütlenme mücadelesi vermediğimiz sürece, bu durumları yaşıyoruz ve yaşamaya devam edeceğiz. Bunun için ayrı gayrı demeden birlikte mücadele etmeye ve patronların bizi sömürmesine, süründürmesine izin vermeyelim.

taşlarını örüyor. Binlerce kişilik fabrikanın azimli işçileri maaşlarının yetersizliğiyle fiili bir şekilde iş durduruyor, patronun tüm tekliflerine karşı Birleşik Metal-İş'te sendikalaşmayı seçiyor. Farplas da tıpkı Systemair gibi zamanında sendikal hakkı gaspedilmiş bir fabrikaydı ancak Farplas işçisi pes etmedi, aradan yıllar geçse de hak-

kını aramayı bildi. Önümüzdeki aylar hepimiz için daha da çetin olacak, bu örnekleri çoğaltmak istiyorsak fabrikalarımızda, başta eriyen maaşlarımız olmak üzere tüm sorunlarımız için birlik olmalı, örgütlenmeli ve eyleme geçmeliyiz. Artık bedel ödeyen değil, ödeten taraf olmalıyız!

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

MESS için iyi metal işçisi için kötü zam

Türk metal sendikası yine algı ve manipülasyonlar yaparak, tarihi bir sözleşme imzaladığını ve başarılı olduğunu iddia etti. Bunu sosyal medya, televizyon kanalları ve basın üzerinden gururla anlatmaya çalıştı. Peki ne oldu, ilk altı ay yüzde 27 aldı. Sözleşmenin başlangıç tarihi Eylül 2021. Ondan önceki 6 aylık enflasyonu da hesap etmek lazım. Yüzde 9 zammı çıkarırsanız zam oranı yüzde 18 aslında. En önemlisi taslak hazırlandığında birçok şeye zam gelmemiş ve döviz de artmamıştı. Düşük bir taslak ile masaya oturmak zaten kaybettiğimiz göstergesiydi. Sonra dolar hızla yükseldi. Her şeye zamlar geldi. Alım gücümüz hızla düşmeye başladı. Taslak revize edilsin dememize rağmen Türk metal yöneticileri bizleri geçiştirerek duymazlıktan geldiler. Sonuç olarak ilk altı

ay için yüzde 27 gibi aslında düşük olan bir rakama imza attılar. Ama rakamlar ile öyle bir oynuyorlar ki, kağıt üzerinde harika bir sözleşme gibi görünüyor. İlk altı aylık zammı, örtmek için ikinci altı aydaki enflasyon zammını, sosyal hakları katarak sayılar ile oynayarak, yüzde 65 zam aldık diyerek manşetlere büyük harflerle yazdılar. Arkasından zafer naraları atarak kutlama yaptılar. Tofaş'ta bir kesim iyi bir sözleşme olduğunu

düşünse de işçilerin çoğunluğu kötü sözleşme olduğunu düşünüyor. Biliyoruz Türk lirası değer kaybetmeye devam edecek. Gerçek enflasyon zaten yansıtılmıyor. Ayın sonunu yine getiremeyeceğiz. O zaman geldiğinde herkes fark edecek gerçeği. Olanın bir zafer değil, büyük bir yenilgi olduğunu anlayacaklar. İki yıl önce aldığımız maaş ile ucuna idare ederken şimdi tarihi zam ile ayın ortasını bile getiremeyeceğiz.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Birlik olarak kazanmayı öğreniyoruz

Dostlar merhaba, fabrikamızda son aylarda sürekli bir hareketlilik mevcut. Geçtiğimiz ay birtakım taleplerimizin karşılanmaması üzerine üretimden gelen gücümüzü kullanarak taleplerimizin büyük çoğunluğunu kabul ettirmiştik. Bu ay yaşadığımız sıkıntı ise sadece bizim fabrikamızda değil, Türkiye'nin dört bir köşesinde bütün fabrikalarda yaşandı. Bahsettiğim sorun doğalgaz tedarikinde yaşanan sıkıntı sonucu OSB'lerde oluşan elektrik kesintisi. Bizim fabrikamızda 3 gün boyunca elektrik kısıtlı olarak kullanıldı. Yani makinalar çalışmadı, üretim durdu. Patron ise bizi 3 gün boyunca aralıksız bir şekilde temizlik yapmak üzere fabrikaya çağıracağını duyurdu. Biz de fabrikamız-

da hiçbir ısıtıcı sistemin olmadığını, üretim varken fırınlar sayesinde üretim alanının ısındığını fakat üretim yokken çalışmanın sağlığını tehdit edeceğini ilettik. Fakat patron tamamen keyfi bir şekilde 3 gün boyunca temizlik yapılacağı konusunda ısrarcı davrandı.

Elektriklerin kesildiği ilk gün gece vardiyasında sendikamızın aldığı karar doğrultusunda makul bir temizlik yaptıktan sonra içerisi soğuduğu gibi klimalı bir alan olan yemekhaneye inerek vardiya bitene kadar orada bekledik. Gündüz vardiyasına gelen arkadaşlarımız ise hatları yarım saat kontrol edip eksik kalan temizlikleri tamamladıktan sonra yemekhaneye inerek orada beklediler. Bir aşamada patron top-

lamda 2 vardiyanın 1'er gün temizlik yapmasını yeterli olacağını ve sonrasında 1 gün de yemekhanede eğitim verildikten sonra 1 gün idari izin verileceğini sendika temsilcilerine iletti. Fakat bu aşamaya gelene kadar söylenen işi yapmayıp yemekhanede iş durdurduğumuz için bizlere tutanak tutuldu. İşten çıkarma tehditleri iletilti. Fakat biz teslim olmadık. Birlik olduğumuz sürece, omuz omuza durduğumuz sürece bir arkadaşımızın dahi kılına bile zarar veremeyeceklerini biliyorduk. Kendinden çok emin bir şekilde 72 saat soğukta temizlik yapılacak diyen patron bizim kararlı duruşumuz sonucunda toplamda 12 saatlik temizliğe razı olmak durumunda kaldı.

Geçen ay fabrika komitemizin Gerçek gazetesine yazdığı mektupta söylediğimiz gibi yavaş yavaş öğreniyoruz yoldaşlar. Adım adım her mücadele bilincimiz keskinleşiyor. Mücadele etmeden en ufak bir hakkın dahi alınamayacağını her geçen gün daha iyi anlıyoruz. O yüzden en gur sesimizle hak verilmez alınır diye bağırıyoruz.

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Ne alacaksak söke söke alacağız!

Merhaba arkadaşlar, ben HT Solar'da yaklaşık 5 yılı yakındır çalışmaktayım. Ocak itibari ile yeni bir sözleşme dönemine girdik. Temsilci arkadaşlarımız ve komitede olan arkadaşlarımız yaklaşık 3 ay öncesine kadar bizlerden sözleşmede olmasını istediğimiz taleplerimizi alarak taslağımızı oluşturdu. Patron sözleşme görüşmeleri başlamadan önce işlerin azaldığını ve gönüllü çıkış yapacağını duyurmuştu. Fakat biz en başından beri bunun sözleşmedeki beklentilerimizi düşürmemiz için bir algı operasyonu olduğunu

farkındaydık. Nitekim bizim taleplerimizden vaz geçemediğimizi görünce gönüllü çıkışlar da rafa kalktı.

Şimdi çetin bir mücadele bizi bekliyor. Biz HT Solar işçileri olarak biliyoruz şu an sahip ol-

duğumuz bütün haklarımızı hak verilmez alınır diyerek söke söke mücadele ederek aldık. Bundan sonra da ücretlerimizi arttırıp yeni kazanımlar elde etmek istiyorsak tek yol örgütlü mücadele etmekten geçiyor.

Tuzla Fontana Pietro Kalıp'tan bir işçi

Sendikalı sendikasız fark etmez, kaderimiz ortak!

Gebze'de MESS'e bağlı Fontana Pietro Kalıp'ta çalışan bir metal işçisiyim. Yakın zamanda MESS sürecinden geçtik ve eylemlerde bulunduk. Kimimiz sözleşmeden mutlu kimimiz mutsuz ama asıl meselelerimiz yine göz ardı ediliyor. Sendikalı sendikasız, işçi emekçi herkesin kaderi ortak. Hep kısa vadeli planlar yapıyoruz ya sonra? Bugün aldığımız zam yarın faturalara bile yetişmiyor, her yıl hevesle bekleniyor, eylemler yapılıyor ama sadece imza atana kadar. Artık asıl zamları konuşmamız gerek. En mutsuz, enflasyonu en yüksek ve ücretleri en düşük ülkeler arasındayız dostlar. Hep başkalarını suçlayıp kendisi sürekli haklı olan devletimiz devamlı birlik beraberlik mesajı veriyor, halkla iç içe olduğunu söylüyor ama iş zamlara geldi mi hiç acı-mıyor. Doları düşürdük diye caka satanlar benzin fiyatını yükselttikçe yükseltiyor, gıda fiyatlarını düşürmüyor ama bunlar hiç ko-

nuşulmuyor. Daha maaşlarımızı almadan zamlı faturalar elimize geliyor dostlar. Hep gündemi değiştiriyorlar ama suçlu aramaya gerek yok dostlar suçlu bizleriz. Onları oraya getiren bizleriz, biz sustukça onlar daha da saldırganlaşıyor, üzerimize geliyor. Artık bu ülkenin A partisinin yerine B partisinin geçmesiyle değişmeyeceği aşıkardır. Bu ülke yalnız işçi devrimiyle değişecektir. O zaman biz, sermayeyle hükümetin bize biçtiği değeri değil hak ettiğimiz değeri alacağız. Sermaye için değil toplumun refahı için, alın terimizle çalışarak hak ettiğimiz koşullar için, insanca çalışma saatleri için, işsizlik tehdidiyle kamçılanmadığımız günler için adım adım devrime yürümeliyiz dostlar. Bize biçtikleri kefeni onlara giydirmek için devrim yapmalıyız dostlar. Sözlerimi şu şekilde bitirmek istiyorum: "Hükümdarı değiştirirken, yoksullar için yeni efendisinin adı dışında hiçbir şey değişmez."

İstanbul'dan Xiaomi-Salcomp işçisi

Bu bozuk düzene baş kaldırmamız lazım, artık inceldiği yerden kopsun!

Merhaba, ben Xiaomi-Salcomp fabrikasından sizlere sesimi duyurmak için yazmak istedim. Sendikalaşarak hak kazandığımız toplu iş sözleşmemiz hala imzalanmadı. Biz %30 zam isterken ve bunu almak en doğal hakkımız iken, patron alın terimize göz dikip bize %28 zam dayatıyor. Biz bunu kesinlikle kabul etmiyoruz. Biz üç ikramiye istiyoruz, patronlar bunu da kabul etmediler ve iki ikramiye öneriyorlar. Biz bunu da reddediyoruz. Sözleşmedeki 70 maddeden 66 madde kabul edildi, ancak kabul edilmeyen dört madde ikramiye, zam, vardiya ve molalarla ilgili olan bizim için en önemli maddeler. Fabrika yönetimi hiçbir şekilde hiçbir zaman işçileri memnun etmedi, her zaman

kendini düşünen patronlar işçiyi her zaman fakirleştiriyorlar. Hak, hukuk, adalet, Allah korkusu ve merhamet taşımayan patronlar.

Şimdi çok kötü bir ekonomi içinde yaşıyoruz. Markete gidemiyorsun, pazara gidemiyorsun, karnımızı doyuracak kuru ekmeğe bile ne kadar zam geldi ortada. Elektrik, doğalgaz desek bunlara ayda üç kez, hem elektriğin hem de doğal gazın üstüne zam geldi. Sadece bunlar da değil her şeyin üstüne zam, bu resmen ZULÜM. Halkını milletini fakirleştiren bozuk bir düzenin içinde yaşıyoruz. Bu bozuk düzene karşı biz işçiler birlikte mücadelemizi, eylemimizi el ele verip baş kaldırmamız lazım, artık inceldiği yerden kopsun.

Çorlu Lila Kağıt direnişinden bir işçi

İnsanca yaşamak için sendikalı olduk, Lila Kağıt da sendikalı olacak!

Bizler Lila Kağıt bünyesinde çalışırken sendikaya üye olduğumuz ve anayasal hakkımızı kullandığımız için işten çıkarılan işçileriz. Bizler neden mi sendikalı olmak istiyoruz, sizlere anlatayım. Lila Kağıt'ta çalıştığımız sürede bizi bu yola sürükleyen çok sayıda olay var. Öncelikle çalışırken sözde işçi sağlığı önemli ama söz konusu üretim olunca işçinin canı göz ardı edilebiliyor. Mesela yaya ve forklift yolu ayrı olmadığı için, hatta işçilerin yürüyüş güzergahında iş makinesi çalıştırıldığı için bir iş cinayeti işlendi bu fabrikada. Ergün abiyi, ataşmanlı forklift altında kalarak gözlerimizin önünde 2020 yılında bu nedenle kaybettik, bir ay sonra operatör olmadığı halde makine teslim edilen başka bir arkadaşımız bu makinenin kapı switchleri iptal edilerek çalıştırıldığı için makinenin içinde kolunu kaptırdı. Kapının switchlerinin yöneticilerin onayı ile iptal edildiğini bizzat biliyorum. Daha bunlar gibi onlarca var.

İş kazaları dışında pirim sistemi var bunu da bize karşı tehdit

olarak kullanıyorlar. Aldığımız ücret ile geçinemiyoruz, bizi burada bağlayıcı olan bir pirim var, onu da baskı aracı olarak kullanıyorlar. Devamsızlık yaparsan keserim, raporun çok olursa keserim, iş kazası geçirirsen keserim, mesaiye gelmezsen keserim gibi her yerde kullanıyorlar. Ücretler de ailede tek çalışarak evimizi geçindiremeyeceğimiz düzeyde idi. Bir de yıllandıkça yani kıdem birtikçe kıdemi var çıkamaz diye ücretleri aşağıya çekiyor, her sene kıdemi de tehdit olarak kullanıyor. İşte kendi bir düzen oluşturmuş, kokuşmuş bir düzen ve bu düzende emekçinin sırtından milyonlar kazanıp bizi sefalete, köleliğe çevirmelerine izin vermemek için bu mücadeleye başladık. İnsanca yaşamak için sendikalı olduk. Lila Kağıt da sendikalı olacak.

İşten çıkarıldıktan sonra ilk iki ay içinde sürekli Lila Kağıt işçisi ile buluştuk, sendikayı anlattık, neler yapılabilir sınıf bilincini oluşturduk, oldukça iyi sayıda sendika üyesi işçi var içeride. Ufak bir hareketlenme ile yetki

belgesi de alınacak durumda. Şu an aynı zamanda 29 gündür iş yeri önünde direniş çadırımız var, son çıkarılan arkadaşlarla beraber direnişe geçtik. Biz direnişe geçtikten sonra işçi çıkartmayı durdurdu, şu an hem ulusal hem uluslararası mecralarda kamuoyunda

sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Yurtdışında ticaret yaptığı firmalara ulaşmaya çalışıyoruz. Yurtiçinde yeri geldiğinde fabrika önünde eylem ve basın açıklaması yapıyoruz. Vardiya giriş çıkışlarında fabrikanın önündeyiz, bizler işini düzgün yapan, anayasal hakkını

kullandığı için işten atılan Lila Kağıt direnişçileri olarak sendikamızın desteği ile Allah'ın izni ile Lila Kağıt'ı sendikalı yapacağız. Bizler boyun eğmeyip direnenler olarak bu şerefli mücadelemizi zaferle taçlandıracağız.

Lila Kâğıt'ta direniş sürüyor

Tekirdağ Çorlu'da bulunan Lila Kâğıt fabrikasındaki işçiler kötü çalışma koşullarını düzeltmek, insanca yaşayabilecekleri bir ücret almak için Selüloz-İş sendikasında örgütlendiler. İşçilerin örgütlenmesini hazmedemeyen patron 50 işçiyi işten çıkardı. Fabrika önünde yaklaşık bir aydır direnen işçiler aynı zamanda içeride de örgütlenmeye devam ediyor. Buna karşılık patronun içerideki baskıları ve işçileri sendikadan istifa etmeye zorlama girişimleri de artarak devam ediyor.

Trakya'da son dönemde yaşanan Bel Karper ve Adkoturk grevleri, Aksa Jeneratör'de devam eden direniş, 3M ve Kleidco gibi fabrikalarda kısa süreli de olsa yaşanan mücadeleler, şimdi de Lila Kâğıt

fabrikasının önünde yağmura, kara, soğuğa rağmen süren direniş, sadece Çorlu'da değil, bir bütün olarak Trakya işçi havzasında diğer fabrikalara da umut veriyor. Giderek artan enflasyon karşısında ücretlerini ezdirmemek için, krizin faturasını işsizlikle, ağır çalışma şartları ile ödememek için işçiler örgütlenmekten başka bir yol olmadığını görüyor, sendikalaşma yoluna giriyor.

Lila Kâğıt işçisi hem ekmeği hem de örgütlenme hakkı için, hürriyet için mücadele ediyor. "Hak verilmez alınır!" diyerek direnişe atılan, kimseden medet ummadan işçi sınıfının gücüne güvenerek hakkını arayan Lila Kâğıt işçisinin direnişine sahip çıkalım!

Sefalet ücretlerine ve grev yasaklarına karşı Tüpraş'ta ekmek ve hürriyet mücadelesi başlıyor!

Koç Holding'e ait Tüpraş'ta 4 rafineride çalışan toplam 4.300 işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri Ocak ayının sonunda başladı. 2019-2021 yıllarını kapsayan geçtiğimiz TİS dönemi Tüpraş'ın en kötü sözleşme dönemi olmuştur. Tüpraş işçisinin taleplerini kabul etmeyen Koç Holding'in imdadına Yüksek Hakem Kurulu (YHK) yetişmiş, işçilerin rafinerilerdeki eylemlerinin dördüncü gününde sermayeden yana "hakem"lik yapmıştı.

2022 yılındaki sözleşmede, Petrol-İş sendikasının Aralık ayında hazırladığı taslakta zam talebi %37 olarak belirlenmişti. Aralık ayı enflasyon rakamları açıklandıktan sonra işçilerden de gelen yoğun talep üzerine taslak revize edildi. Yeni taslakta talep edilen zam oranı %50'ye çıkarıldı, fakat gerçek enflasyonun

%80'leri geçtiğini göz önünde bulundurduğumuzda bu talep Tüpraş işçisinin alım gücünün çok altında kalıyor, dahası geçtiğimiz dönem TİS ile oluşan kayıplarını gidermiyor.

Tüpraş işçisinin saat ücreti İzmir Aliğa'da bulunan aynı işkolundaki dört rafineri (Petkim, Star, Ravago) arasında en düşük olanı. Üstüne bir de geçtiğimiz dönem toplu iş sözleşmesinde

Tüpraş işçisinin mazeret izni, vardiyalı çalışma sisteminin değiştirilmesi, haftalık çalışma saatlerinin yükselmesi gibi birçok hakkı YHK eliyle tırpanlanınca 2022 yılındaki sözleşme işçiler

için büyük önem taşıyor. Ayrıca düşük olan kök ücretlerin yükselmesi Tüpraş işçisinin sözleşmedeki en önemli talebi.

Tüpraş sözleşmeleri bir yanıyla işçilerin ekmeleklerini büyütme için Koç Holding'e karşı verdikleri ekmek mücadelesi iken bir yandan da Tüpraş'ın iktidar tarafından grev yasağı kapsamında tutulmasına karşı bir hürriyet mücadelesi niteliği taşıyor. Grev yasaklarında rekor üstüne rekor kıran AKP istibadına karşı işçi sınıfının grev hakkını yeniden kazanması yolunda Tüpraş sözleşmeleri önemli bir yerde duruyor. İşte bu yüzden devletin her türlü maddi desteğini, kurumunu arkasına alarak işçinin ekmeğine, alınterine göz diken patronlara ve onların istibadını işçiye uygulayan iktidara karşı Tüpraş işçisinin mücadelesi tüm işçi sınıfının mücadelesidir.

MESS sözleşmesinin dersleri: Tarihimiz bürokratların pazarlıklarıyla değil Kavellerle yazılmıştır!

Metal sektöründe MESS grup sözleşmesi anlaşmayla sonuçlandı. 11 Ocak gecesi önce Türk Metal ve MESS anlaşma sağladı daha sonra Birleşik Metal-İş ile MESS arasında görüşmeler başladı ve gece geç saatlerde metal sektöründeki sendikalar ve MESS ortak bir açıklama ile anlaşmayı duyurdular. Bu açıklamaya göre ücretlerde ilk altı ay için yüzde 10 üzerine 3 lira 70 kuruş seyyanen zam eklenecek. İkinci altı ay için ise yüzde 30'luk bir zam öngörülüyor. Eğer enflasyon daha yüksek çıkarsa enflasyon oranı geçerli olacak. Üçüncü ve dördüncü altı aylarda ise sadece enflasyon oranında zam öngörülüyor.

Sözleşmenin algısı ile işçinin gerçeği arasında fark var

Görüşmeler sürerken fabrikalarda gece vardiyalarında bant ve tezgâh başlarında heyecanlı bir bekleyiş vardı. Ancak son enflasyon rakamlarının gelmesinden sonra ellerini şaltere uzatmış olan işçiler, ellerini şalterden çekmiş avuçlarının içine hesap makinelerini almış Mart ayında alınacak enflasyon farklarını hesaplamaya başlamıştı. Bu durum fabrikalarda greve yönelik tansiyonu düşürürken, anlaşmayı genel işçisine kabul ettirmeye öncelik veren MESS ve sendika bürokratlarının da işine geliyordu.

MESS grubunda ortalama ücretler asgari ücret seviyesine inmişken ve çok ciddi bir geçim sıkıntısı baş göstermişken elbette ki zamlar bir rahatlama sağlayacaktır. Fabrikalarda kafalar biraz karışık olsa da bir memnuniyet havası da sezilmekte-

dir. Ancak bu hava geçicidir. Hayat pahalılığının artışı ile birlikte geçim sıkıntısının tekrar baş göstermesi kaçınılmaz olacaktır. İkinci, üçüncü ve dördüncü altı aylarda işçiye yapılacak olan enflasyon zammı "resmi" enflasyona göre olacak. İşçinin alım gücü ise çarşıda pazarda, faturalarda, kira artışlarında karşı karşıya geldiğimiz "gerçek" enflasyon oranında eriyecek. Aradaki fark kaybımızdır. Cebimizden çalınmıştır ve çalınacak olmalıdır! Resmi olana değil gerçek olana, geçmişe değil geleceğe baktığımızda hakikat tüm açıklığıyla ve netliğiyle karşımızdadır.

Enflasyon zammı kazanım değildir! Vergi dilimi sorunu devam ediyor! Tamamlayıcı sağlık sigortası talebi masada bırakıldı!

İkinci altı ay zammı için ise tam bir çarpıtma söz konusudur. Yüzde 30 rakamı büyük gözüktü de en son açıklanan resmi enflasyonun sadece Aralık ayında, tek bir ay için yüzde 13,58 olduğu unutulmamalıdır. Resmi enflasyon MESS sözleşmesinin başlangıç tarihine göre sırasıyla Eylül'de 1,25; Ekim'de 2,39; Kasım'da 3,51 açıklanmıştır. Ocak ve Şubat enflasyonları da eklenerek altı aylık orana ulaşılacaktır. Ocak ve Şubat daha açıklanmadan dahi rakam zaten yüzde 20,73 olmuştur. Bu rakamlara daha Ocak ayı başında yapılan ve ardi arkası kesilmeyen elektrik, doğalgaz, akaryakıt zamlarının etkilerinin yansıtılmamış olduğunu düşünürsek ikinci altı ay için ortada enflasyon üstüne alınmış bir hak olmadığı görülecektir. Bu yetmi-

yormuş gibi sendikaların kalan 6 aylık zamlarda da enflasyon üzerine talep ettikleri zamlardan vazgeçtikleri görülmektedir.

Vergi diliminin sabitlenmesi ve vergi yükünün patronlar tarafından üstlenilmesi talebi orta yerde durmaktadır. Metal işçilerinin en önemli talepleri arasında yer alan tamamlayıcı sağlık sigortasının eş ve çocukları kapsaması talebi de masada bırakılmıştır. Sadece artış oran ve miktarlarına bakarak, bu rakamların brüt olduğunu unutarak yapılan değerlendirmeler yanıltıcıdır.

Metal işçisi nasıl tarih yazar?

Ortada bir gerçek var ise o da Pevrul Kavlak'ın söylediğinin aksine tarih falan yazılmamış olduğudur. Birleşik Metal-İş'in açıklamasında olduğu gibi "yeni kazanımlar" da söz konusu değildir. Öncelikle işçiye her şeyi olduğu gibi anlatmak, gerçekleri konuşmak esas olmalıdır. Metal işçisi tarih yazmak için önce tarihine sahip çıkmak ve Kavel işçilerinin açtığı yoldan giderek grev hakkını grevle kazanmak zorundadır. Yeni kazanımlar elde etmek ancak üretimden gelen gücün kullanılmasıyla mümkündür.

İşçinin üretimden gelen gücünü kullanmasına yönelik grev tehdidi, iktidarın grev yasağı tehdidinden daha güçlü ve gerçekçi olması gerekir. Grev hakkı sözleşmeyi yüzde 3-5 arttırmak için değil işçinin kaderini eline alabilmesi için önemlidir. Bu sözleşme sürecinde Türk Metal meydanlarda mitingler yaptı.

Yürüyüşler düzenledi. Ama yapılan eylemler üretime dokunmadı. Caydırıcı değildi.

Bu noktada Birleşik Metal'in grev kararının ardından 14 Ocak için grev uygulama kararını da almasının, fabrikalarda protesto eylemlerini özellikle iş durdurarak gerçekleştirmiş olmasının doğru bir tutum olduğunu belirtmeliyiz. Bu eylemler patron tarafına gerekli mesajı iletmek, işçileri de greve hazırlamak için önemliydi. Bu fabrikalar 2015'te de greve çıkmış fabrikaları, yine greve çıkacaklarında yaptıkları yapacaklarının teminatı olan işçiler söz konusuydu. Dolayısıyla Pevrul Kavlak'ın meydan meydan yaptığı konuşmaların değil bu hazırlığın caydırıcı gücü vardı. Sözleşmede alınan her kuruşta bu fabrikalarda grev iradesi gösteren ve arkasında duran öncü işçilerin hakkı vardır. Bu unutulmamalıdır.

Yeni mücadelelere hazır olalım

Ancak bu fabrikalarda dahi şaltere uzanan ellerin, bir aşamada hesap makinelerine yönelmesine mâni olunamadı. Kavel eğitimlerinin Kavel bilincine dönüşmesi için alınması gereken yollar olduğu ortaya çıkmıştır. Şimdi önümüzde yeni bir mücadele dönemi açılıyor. Metal işçisi artan hayat pahalılığı karşısında hemen şimdi vakit kaybetmeden mücadeleye atılmalıdır. Çip krizini bahane ederek sözleşmeyi aşağı çeken otomotiv ve otomotiv yan sanayi patronları, çip krizi hafifler hafiflemeyişçileri fazla mesaiye zorlayacaktır. Patronlar tüm kayıpları işçiyi daha fazla sömürerek kapatmaya çalışacaktır. İşçiler için ise kayıpları gidermek için sözleşme dönemine sıkışmayan tüm bir dönemi kapsayan, sürekli, örgütlü, fiili ve meşru bir mücadele şarttır. Metal işçisi böyle tarih yazmıştır ve böyle tarih yazacaktır.

Farplas'ta işgal, grev, direniş!

Kocaeli Gebze'de bulunan Farplas Otomotiv fabrikası bir süredir kıyasıya bir sınıf mücadelesine sahne oluyor. 30 Ocak'ı 31 Ocak'a bağlayan gece ise işçilerin fabrikayı işgal etmesiyle bu mücadele en sıcak halini aldı. Fabrika işgaline varan süreçte işçiler yasal haklarını kullandıkları her aşamada patronun yasadışı baskılarına maruz kalmıştı.

İşçiler önce patronun düşük zam teklifine karşı ellerini şaltere uzattılar ve iş durdurdular. Yapılan yeter-siz zam teklifinin iyileştirilmesin-

den, 4 maaş ikramiyeye, yıllık izin haklarına dokunulmamasından, bir dizi sosyal hak talebi için birleşen Farplas işçileri, kar kış demeden, mücadeleyi yükselttiler. Bir yandan iş durduran Farplas işçileri bir yandan da fabrikada bir süredir örgütlenme çalışması yürüten Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenerek yetki için gereken yasal çoğunluğu sağladılar. Bu mücadeleyle patrona geri adım attırdılar ve bir dizi taleplerini kazandılar.

Ancak patron "siz hak alamazsınız ben veririm" havasını sürdürdü.

İşçilerin Birleşik Metal-İş saflarındaki örgütlenme çalışmasını tamamina erdirerek fabrikada yetki için gerekli üye çoğunluğu sağlamanın ardından 150'ye yakın işçiyi işten çıkardı. Bu bardağı taşıran damla oldu. İşçiler önce yürüyüş ve eylemlerle işten çıkarmaları protesto etti. Ancak patron sendikasıyla saldırdı. Zaman içinde tüm öncü işçileri kıyıya uğratma niyeti apaçık ortaya çıkınca, işçiler için yıllarca sürececek yetki davalarının sonucunu beklemek bir seçenek olmaktan tümüyle çıktı. İşçiler fabrikayı işgal ettiler. İşten atılan işçiler fabrikaya girdi, çalışan işçiler işi durdurdu ve gece boyu üretim yapılmadı.

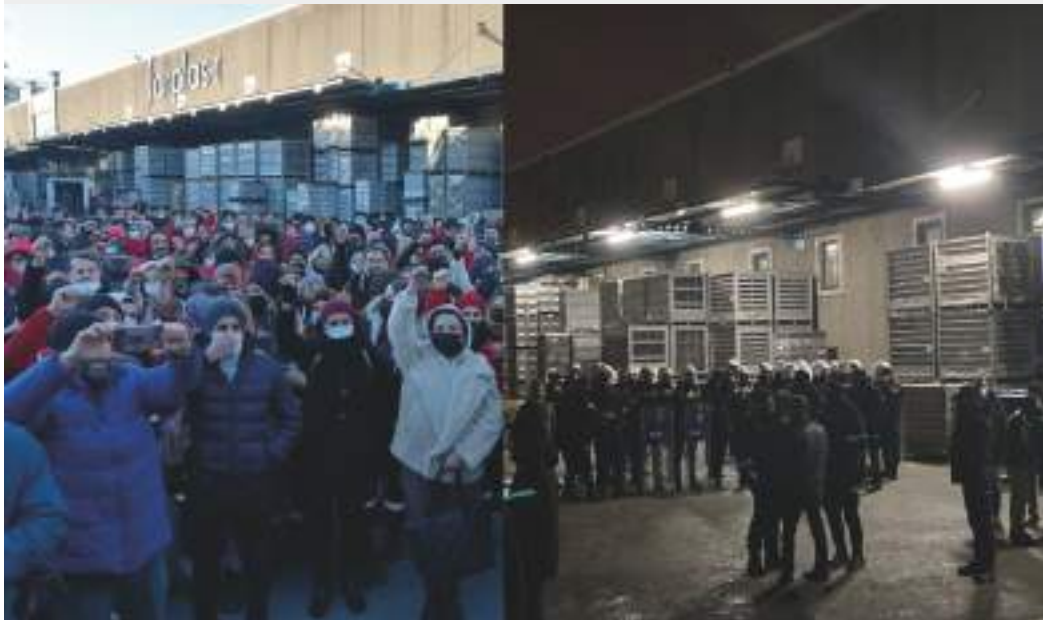
Fabrikaya işgali başlar başlamaz patron polisi yar-

dıma çağırıldı. Oysa işçilerin eylemi hem meşruydü hem de Anayasa, yasalar, yargı içtihatları ve Uluslararası Sözleşmeler gibi yasal dayanaklara sahipti. İşçilerin Anayasal sendikalaşma hakkını gasp eden, haksız işten çıkartma yapan, mobbing uygulayan, işçileri bölmek için fabrikadaki asıl işleri yasadışı olarak taşeron firmalara veren yani sayısız kere ve kasten yasaları çiğneyen patrondu. Ama devletin burjuva sınıf karakteri yine kendini gösterdi. Polis, yasayı korumak, suçu önlemek için değil, patronun çıkarlarını korumak ve patronun suçlarına ortak olmak üzere fabrikaya yığıldı. 200'e yakın işçiyi, işyeri temsilcisini, sendika yöneticisini yaka paça gözaltına aldı. Dayanışma için gelen işçilere gazla copla saldırdı. Polisin fabrikaya girmesinin ardından işçiler çatıya çıktı.

Gözaltılar başlayınca çatıdaki işçiler bu haksız, hukuksuz ve vahşi saldırıyı protesto etmek için "aşağı atlarız" dediler. Polis, işçilerinin can güvenliğini düşünüp geri çekileceği yerde, fabrikaya hava yastıkları getirdi. Yukarıdan da drone uçurarak işçileri taciz etmeyi sürdürdü. Tüm bunlar işçileri kıskırtmaktan başka bir anlam taşımıyordu ve

sonuçları son derece vahim olabirdi. İşte devletin sınıf karakterinin çıplak şekilde karşımıza çıktığı bir an daha... İşçilerin canı, patronun kârlarını ve fabrika içindeki taşeron kölelik düzenini sürdürmesi için hiçe sayılıyordu. Sabah vardiyasına gelen işçiler gece boyu estirilen terörden sonra, fabrikaya ulaşır ulaşmaz çevik kuvvet ablukası altında çalışmaya zorlandı.

Sermayenin istibdadının karşısında ise işçi sınıfı dayanışması vardı. Gece yarısı farklı fabrikalardan işçiler dayanışma için Farplas'a koştu. Gözaltı arabalarının önüne barikat kurdular. Sınıf kardeşlerinin mücadelesine destek olmak, onlara yapılan baskıyı birlikte göğüslemek için direndiler. Saldırıya uğradılar. Gözaltına alındılar. Sabah olduğunda gece vardiyalarından çıkan işçiler Farplas'ın önüne gelmeye devam ettiler. Bu sınıf dayanışmasıdır ki gözaltına alınan 200'e yakın işçinin saatler içinde serbest bırakılmasının yolunu açtı. Sonuçta Farplas işçileri hakları için fiili greve çıktı, baskılara işgalle cevap verdi şimdi mücadelesini direnerek sürdürecektir. Farplas Kavel olmuştur. İşgal, grev, direniş yeni ve daha büyük mücadelelerin müjdecisidir.

Levent Dölek

Geciktirilen adalet

29 Ekim 2016'da KHK ile ihraç edildikten 5 yıl sonra OHAL komisyonu "pardon" dedi ve YÖK aracılığı ile göreve iade edildiğini bildirdi. Ailem, dostlarım, yoldaşlarım ve özellikle de mücadelede birlikte olduğumuz işçiler bu habere sevindi. Pek çoğu nihayet adalet, hak yerini buldu dedi. Oysa ne adalet ne de hak yerini buldu. Adalet ve hakkaniyet bunu söyleyen dostların kalbindeydi sadece. Sonra bir haber daha geldi. Eğitim-Sen Tekirdağ Şube sekreteri iken KHK ile ihraç edilen Kazım Ünlü hocaya da komisyon "pardon" demişti. Ama onurlu eğitim emekçisi Kazım hoca'nın güzel kalbi bu karardan 4 yıl 2 ay önce, istibdadın örgütlü iftirasının yükünü taşıyamamıştı. Kazım hoca ve başka daha pek çoklarının mezarda iade edildiği bir ortamda "gecikme" kavramı da anlamını yitiriyor.

Evet, geciken adalet adalet değildir. Ama burada gecikme yok, geciktirme var! OHAL komisyonu iktidarın iddia ettiği gibi KHK ile ihraçların haklı olup olmadığını araştırıp sonuçta bağlamıyor. Anayasaya aykırı şekilde kurulmuş olan bu ucube komisyon, istibdad rejiminin siyasi tasfiye kararlarının daha fazla yürürlükte kalması için hak arama sürecini geciktirmek üzere icat edilmiştir. Bu anlamda komisyonun verdiği kabul ya da ret kararlarının niteliksel bir farkı yok. Mesele suçlu olanla olmayanın ayrılması falan değildir. İstibdad rejimi gerçekten "yanlışlıkla" ihraç ettiği yani siyasi hata yaptığı durumlarda (birilerinin gazına gelip kendi adamlarını listeye eklediklerini anladıklarında) doğrudan KHK çıkararak ilgili kişi ve kurumların göreve iadelerini gerçekleştirdi. OHAL komisyonunun yaptığı ise belirli bir oranı geçmeyecek (mesela yüzde 10) şekilde kabul kararları vererek "Hatalı ihraçlar istisnadır, onları da telafi ediyoruz." mesajı vermektir.

Geciktirilen adalet bir cezalandırma biçimidir. Yargısız infaz metodudur. Hak gaspının kılıfıdır. Uygulama alanı KHK'lardan çok daha geniştir. İddianameyi yazmayı geciktirirler, insanları hapiste tutarlar. Masumiyet karnesi mi dediniz? Faili meçhul cinayet davaları uzar gider failler kaçır gider. Faili belli cinayet davaları uzar gider azmettiriciler sefaletlerini sürmeye devam eder. İş cinayetleri, tren kazası, deprem, sel, yangın... insanların ölür, haneler yıkılır, davalar sürer sorumlular sıyrılır gider. Yaşam hakkı mı dediniz? Polis toplantı ve gösteri yürüyüşüne saldırır. 1 Mayıs'larda meydanları emekçi halka kapatır. Yıllar sonra mahkemeler seni haklı bulur. Ama işçinin, öğrencinin, köylünün, kadının eylemi fiilen engellenmiş olduğuyla kalır. Toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı mı dediniz?

İşe iade davalarını uzatırlar, patronların iftirasıyla işinden ekmeğinden olan işçilerin hakkını yerler. Davayı kazansan bile işine dönemezsin; patron tazminat öder, gönderir. İş güvencesi mi dediniz? İşçiler sendikaya üye olur, sendika yetki için gerekli çoğunluğu alır, patronun yetkiye itiraz etmesiyle seneler süren bekleyiş başlar. İşten çıkartmalar, mobbingin her türlü ile öncü işçiler tasfiye edilir ve sendikalaşan işçilerin sadece yüzde 25'i toplu sözleşmeye ulaşabilir. Sendika ve toplu sözleşme hakkı mı dediniz? Grev yaparsınız yasaklanır. Sözleşme yüksek hakemde bağlanır. Yıllar sonra Anayasa Mahkemesi grev yasağı hukuka aykırı der. İşçiler yıllarca yüksek hakemin sefalet sözleşmesiyle sömürüldüğüyle kalır. Grev hakkı mı dediniz? Bu liste uzayıp gider...

Varacağımız sonuç aynıdır. Temelinde, köklerinde adeta her hücrelerinde adaletsizlik olan bu düzenden adalet beklemek boşunadır. Hak verilmez alınır. Adalet de öyledir. Adaleti de sökülmek gerekecektir. Beklemek boşunaysa harekete geçmek şarttır. Kazanmak için ise örgütlü olmak şarttır. Biz 12 Eylül'de doğan kuşağız. Bir kuşak olarak örgütten ve örgütlü olmaktan kaçmamız öğretildi. 12 Eylül'ün zulmü bunu haklı çıkarır mı? Cevap hayır. Çünkü dönüp baktığımızda 12 Eylül eğer bu ülkenin üzerinden silindir gibi geçtiyse işçiler, emekçiler ve gençlik örgütlendiği için değil, yeterince ve doğru şekilde örgütlenemediği içindir. Haksızlık ve adaletsizlik karşısında örgütlü olursak, kaybettiğimizi sandığımız yerde dahi kazanmaya başlamışızdır. Örgütlü isek düştüğümüz yerden dayanışmayla kalkarız, kaybettiğimiz savaşın dersini çıkarırız; yıpransak da her mücadelede yenileniriz, yoruluruz ama güçleniriz. Baskı direncimizi artırır, direnişimiz yarıda da kalsa grevimiz kırılrsa da sarsılmaz dostluklar, yoldaşlıklar kazanırız. Nihayet, yenile yenile kazanmayı öğreniriz. İş ki örgütlü olalım ve vazgeçmeyelim.

Kuryeler şimdi de mücadeleyi farklı yerlere taşıyor!

Trendyol Express kuryeleri yeni yılda şirketin yaptığı %11'lik sefalet zammına karşı İstanbul, Ankara, İzmir, Tekirdağ dâhil birçok şehirde yüzlerce kuryenin iş bıraktığı fiili eylemlere başladı. Kuryeler dağıtım çıkmadı, şehir merkezlerinde uzun araç kuyrukları oluşturdu, sosyal medya ve basın açıklamaları aracılığıyla taleplerini duyurdu ve 3 günlük fiili eylemleri sonucunda %11'lik zam teklifini %38,8'e yükseltti. Kuryeler verilmeyen haklarını sokakta söke söke almış oldu.

Patronların esnaf kurye dayatmasına karşı örnek bir mücadele oldu!

Trendyol Express kuryeleri bugün dünyada ve Türkiye'de gittikçe yaygınlaşan, patronların işçiye karşı yükümlülüklerini kısmak için dayattığı esnaf kurye statüsünde çalışıyorlar. Buna göre kuryeler kendi şahıs şirketlerini açarak Trendyol'a iş ortağı oluyorlar. Patronlar bu modeli "Hem daha yüksek maaş alacağız hem de büyük bir şir-

kete iş ortağı olacaksınız." diyerek süslese de bu iş modeli kuryenin işçi statüsünde çalışmaması, İş Kanunu'na bağlı olmaması dolayısıyla kıdem, yıllık izin, sigorta, sendikalaşma gibi haklarından vazgeçmesi demek oluyor. Kurye kendisine verilen hak edişle benzin, araç kredisi, sigorta gibi pek çok giderini kendi cebinden karşılıyor, kalan para da cebine kalıyor. Ancak benzinin son birkaç ayda kendisini ikiye katlaması, kuryelerin vergi muayene giderlerine yapılan enflasyon zamları, artan hayat pahalılığı Trendyol'un yaptığı %11 zamlarla beraber kuryelerin cebine kalanın asgari ücretin bile aşığına düşmesi ne sebep olmuştu.

Trendyol'da yapı-

lan fiili eylemlerle gelen kazanım diğer şirketlerde de aynı esnaf kurye statüsünde de çalışanlarda bir kıpırdanma yarattı. Hepsiburada, Sürat Kargo, Scotty kuryeleri de yer yer kontak kapatma eylemlerine başladı. Hepsiburada kuryeleri, parça başına yapılan 1 liralık zammı protesto etmek için şirketin genel müdürlüğü önünde eylem yaptı, eylemlere katıldığı için hiçbir arkadaşlarının işten atılmasına izin vermeyeceklerini söyledi.

Türkiye'de 50 bin kişi bu şekilde şahıs şirketi açarak kuryelik yaptığını düşünürsek önümüzdeki günler sınıf mücadelesinin ısındığı, kuryelerin tekrardan sahneye çıktığı anlara şahit olabiliriz. Bu mücadeleler sadece ücret artışını değil, mutlaka bir aşamada patronların dayattığı bu esnaf kuryeliği de hedef almalıdır. Bunu da başarmanın tek yolu Trendyol kuryelerinin yürüdüğü yoldan yürümek, fiili eylemler yapmak, "Hak verilmez, alınır!" şiarını yükseltmektir.

Aksa Jeneratör işçisi Tekirdağ'daki çoban ateşini harlıyor!

Tekirdağ Çerkezköy OSB'de bulunan Aksa Jeneratör işçileri enflasyon karşısında hızla eriyen maaşları ve kötü çalışma koşullarını düzeltmek için örgütlenme yolunu seçtiler. Türk Metal sendikasında örgütlenen işçiler belli bir çoğunluğu sağladıktan sonra fabrika, başta

öncülerden 10 işçiyi, ardından da 5 ve son olarak da 6 işçiyi, yani peyderpey işten çıkarmalarla toplamda 21 işçiyi işten çıkardı. Fabrika önünde direnişe başlayan işçiler sendikalarıyla beraber yaklaşık bir aydır ekmek ve hürriyet mücadelesi veriyor.

Dışarıda direniş sürerken içeride de patronun baskıları devam ediyor. İşçilerle yapılan toplantılar ya da birebir görüşmelerde fabrika yöneticileri sendikadan istifa etmeyenlerin işten atılacağını söyleyerek işçileri tehdit ediyor, e-devlet şifrelerini isteyerek istifaya zorluyor.

Fabrika önündeki direnişte basın açıklaması yapan sendika yetkilileri ve işçiler baskılara boyun eğmeyeceklerini, dışarıda mücadeleye, içeride ise örgütlenmeye devam edeceklerini belirttiler.

Direnen Aksa Jeneratör işçilerinin bu mücadeleyi kazanmaları sadece kendileri için değil sanayi bölgesindeki diğer fabrikalar için de umut olacak. Zafer direnen emekçinin olacak.

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi Bildirisi

Keskinleşen sınıf mücadelesi sosyalistleri göreve çağırıyor: Sermayeden, devletten ve emperyalizmden bağımsız bir sosyalist odak için ileri!

Ekonomide, iç ve dış siyasette eş zamanlı olarak derinleşmekte olan kriz dinamikleri sınıf mücadelesini de keskinleştirmektedir. Burjuvazinin Batıcı-laik ve İslamcı kanatlarının ve bunların iktidar ve muhalefetteki siyasi karşılığı olan partilerin kendi içindeki çelişkiler siyasetin ana gündemini belirlemektedir. İstibdad rejiminin çürüten yapısıyla ve varlığını sürdürmek için giderek daha pahalı bir hale gelmesiyle birlikte devlet aygıtı içinde derinleşmeye başlayan çatlaklar da bu tabloya eklenmektedir. Bu çelişki ve çatışmalar her ne kadar son derece keskin biçimler olsa da uzlaşmaz karakterde oldukları söylenemez. Millet İttifakı'nın "devri sabık yaratmayacağız" vadi ve Erdoğan'ın hep bir kenarda tuttuğu "Türkiye ittifakı" söylemleri uzlaşmaya açık tutulan kapılardır. Siyasi tarihimizde hep olduğu gibi düzen siyaseti kendi içinde kavga ettiğinde de uzlaştığında da olan işçi sınıfına, emekçilere ve ezilenlere olacaktır!

Oysa Türkiye'nin önündeki belirleyici olacak olan hesaplaşma hâkim sınıfların kendi içindeki değil, hâkim sınıflarla işçi sınıfı ve emekçi halkın hesaplaşmasıdır. Bu hesaplaşmanın tarafları olan burjuvazi ve işçi sınıfının çıkarları uzlaşmazdır, çatışma keskindir. Düzen siyaseti işçi sınıfını ve emekçi halkı geniş kesimlerini kendi iç hesaplaşmasında taraflaştırarak bu çatışmadan kaçınmak istemektedir. Türkiye'nin ekonomik açıdan emekçi halkın çıkarına çözümlere ulaşması, siyasal açıdan hürriyete kavuşması ancak bu sınıf çatışmasında emekçi halkı eklemek ve hürriyet mücadelesinde birleştiren işçi sınıfının zaferiyle mümkün olacaktır. Devrimci İşçi Partisi bu perspektifle siyasal alanda işçi sınıfını ve sınıf siyasetini merkezine alan, devletten, sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir sosyalist odak için inşası için mücadele etmektedir.

Seçimlerin zamanı belirsiz! Sınıf mücadelesi bugün!

Savunduğumuz bağımsız sosyalist odak salt bir seçim ittifakı değildir. Elbette ki bu odak seçimlerde de sınıf siyasetinin gereğini yapmak için gereklidir. Ancak düzen siyaseti ne derse desin sınıflar arasındaki hesaplaşmanın yegâne mecrası sandık olmadığı gibi esas mecrası da seçimler değildir. Kaldı ki seçim ister erken olsun ister zamanında yapılsın, sınıf mücadelesinin birçok muharebesi seçimlerden önce yaşanacaktır ve yaşanıyor.

Ekonomik kriz tüm emekçi halk açısından tüm yıkıcı ve yıkıcı sonuçlarıyla birlikte bugün karşımızdadır. İstibdad rejiminin merkezinde yer alan Erdoğan ve AKP, MHP'nin desteğiyle ve MGK kararlarına geçmiş bir devlet onayıyla seçimleri hedefleyen bir ekonomi politikası izlemekte, bu politikanın finansmanı için tüm devlet kaynaklarını kendisi için seferber etmektedir. Bu ekonomi politikası burjuvazi içinden de yoğun eleştirilere maruz kalmaktadır.

Ancak iktidar burjuvazinin işçi sınıfına karşı verdiği sınıf mücadelesindeki rolünü askıya almış değildir. Dolayısıyla Amerikan muhalefeti (Millet İttifakı ve çeperinde yer alan partiler) TÜSİAD ile birlikte iktidarın seçim politikasına karşı çıkararak işçi sınıfına karşı mücadelede istibdad rejimiyle birliktedir. Hakkını arayan işçinin karşısında istibdadın sopası kalktığına Amerikan ve TÜSİAD muhalefeti tüm demokrasi ve özgürlük söylemlerini yutkunmakta, dut yemiş bülbüle dönmektedir. Bu koşullarda sosyalistler için fabrika fabrika, işyeri işyeri sermayeye (yerlisiyle yabancıyla TÜSİAD'ıyla MÜSİAD'ıyla hepsine karşı) ve iktidara karşı işçilerin ve kamu emekçilerinin mücadelesinde aktif bir taraf olmak mutlak bir gerekliliktir. Devrimci İşçi Partisi tüm örgütlenme ve mücadele odağını bu gereklilik doğrultusunda belirlemiş durumdadır. Tüm mücadelelerin bütünsel bir ekmek ve hürriyet kavgasında birleşmesi, istibdadın, sermayenin, emperyalizmin karşısında güçlü bir sosyalist odakla desteklenmesi, düzen siyasetinin kalıplarını kırarak olan, emekçi halkın siyasette bağımsız bir güç haline gelmesini sağlayacak olan yoldur.

Yaklaşan seçimler için referandum argümanı Millet İttifakı'nı destekleme formülüdür

Bağımsız bir sosyalist odak, işçi sınıfının burjuvaziye ve istibdada karşı yürüttüğü ekmek ve hürriyet mücadelesinin Cumhuriyet ve Millet İttifaklarından siyasi bağımsızlığını esas almak zorundadır. Cumhuriyetin siyasal temsilcisi olduğu istibdad rejimine karşı mücadele ederken, bu ittifakın karşısında gözüken en güçlü odak olan Millet İttifakı'na yedeklenmek ciddi bir tehliktir. Soldan konuşarak, emperyalizm yanlısı ve burjuva karakterini gizlemek gereği dahi duymayan Millet İttifakı'nı desteklemeyi

izah etmek zor olduğu için yaklaşan seçimlerin bir "referandum" niteliği taşıdığı argümanı öne sürülmektedir. Bir seçimin niteliği o seçime hangi niyetle yaklaşıldığına göre belirlenmez. Referandumun gündeme gelmesi, DİP olarak 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde öne sürdüğümüz gibi Erdoğan karşısında kalan tek adayın seçimden çekilmesi halinde (hem hukuki hem de siyasi olarak) gündeme gelebilir. Aksi durumda ortada olan referandum değil iki aday arasındaki tercih olacaktır. Kaldı ki referandum argümanı ilk turdan itibaren Millet İttifakı'nı desteklemek için dahi kullanılmaktadır. Bu argüman yanlıştır. Gerçeklerle örtüşmemektedir. Gerçekleri çarpıtarak işçi sınıfı ve emekçi halkı yanıltmaktadır.

Emekçi halktan insanların, sandığa gittiğinde emperyalizm yanlısı ve burjuva Millet İttifakı adayına oy vermeyip çaresizce Erdoğan'a oy vermesi istibdad rejimine kayıtsız şartsız razı olduğu, ekmeğini ve hürriyetini elinden alan politikaları olumlu gördüğü anlamına gelmez. Oysa referandum argümanı bunu ima etmektedir. Politik sonucu, düzen siyasetinin sunduğu alternatifler içinde ehveni şer olarak eski oy verdiği odağı seçen işçi ve emekçileri kazanma görevini reddetmektedir. Neden bu insanları kazanmayı reddedelim? Düzen siyaseti içinde referandum argümanı ile sunulan diğer ehveni şeri seçmedikleri için mi? İstibdad rejiminin ucube Türk tipi başkanlık sistemi karşısında Millet İttifakı temsilcilerinin sermaye düzeninin istikrarını esas alarak hazırladıklarını gizlemediği bir başka ucube olan "güçlendirilmiş parlamenter sisteme" ikna olmadıkları için mi?

2017 referandumunda mühürsüz oylarla millete dayatılan başkanlık sistemi değişikliklerinin hepsi iptal edilse ve eski sisteme dönüşse dahi bu emekçi halkın menfaatine olur. Ancak "güçlendirilmiş parlamenter sistem" ucubesi Erdoğan ve Bahçeli'nin sermayenin hizmetine sunduğu güçlü yürütmeden vazgeçmiyor. Yani bugün her yönüyle tıkanan ve yürüyemez hale gelmiş olan başkanlık rejimini toptan değiştirmek yerine onu yürür hale getirmeyi amaçlıyor. Nihayet Anayasa'yı değiştirmek için yeterli meclis çoğunluğunun sağlanmadığı durumda "geçiş süreci" adı altında başkanlık rejiminin nimetlerinden vazgeçmeyeceklerini de açıkça söylüyorlar. Bu koşullarda referandum söylemi

Millet İttifakı etrafında oyları birleştirmeyi hedeflerken işçi sınıfını ve emekçi halkı bölmektedir. Rejim tartışmasında emekçi halkın etkin ve belirleyici bir şekilde iradesinin yansıtacağı tek alternatif, barajsız yasaksız kısıtlamasız seçimlerle oluşturulacak, Birinci Meclis gibi yürütmeyi de kendi içinden çıkaracak olan bir zincirsiz Kurucu Meclis'tir.

Sosyalistler işçi sınıfını ve emekçi halkı birleştirmek için el ele vermelidir. İki buçukuncu değil üçüncü cephe gerek!

Millet İttifakı'na destek bugünden ekonomik krizin faturasını işçi sınıfına yıkmayı, yapısal reformlar adı altında işçi sınıfının stratejik kazanımlarına saldırmayı esas alan bir programa karşı işçi sınıfını silahsızlandırmaktır. İşçi sınıfının baş düşmanı olan emperyalizmi bir düşman olarak değil istibdada karşı hayırhah bakılacak bir müttefik olarak sunmaktır. Oysa bugün ihtiyaç olan işçi sınıfına ve emekçi halka, daha önce hangi partiye oy vermiş olurlarsa olsun, bizzat kendi çıkarları doğrultusunda birleşmeleri ve siyasete ağırlıklarını koymaları için önderlik etmek, yol göstermektir. Sosyalistler bunun için el ele vermelidir.

Sonu Erdoğan'a karşı Millet İttifakı'nın adayını kayıtsız şartsız desteklemeye varacak olan ittifaklar yol gösterici değil yoldan çıkarıcıdır. Sınıf siyaseti son derece somut ve net olmak zorundadır. Emekten yana olduğunu söyleyip sermaye karşıtı olmamak mümkün değildir. Sınıf siyasetinin gereği TÜSİAD'la görüşmek değil savaşımdır. Emperyalizme karşı olduğunu söyleyip emperyalizmin somut ve güncel saldırıları karşısında susmak tutarsızlıktır. Sınıf siyasetinin gereği Batı'dan istibdada karşı destek aramak ya da Rusya ve Çin emperyalizmine dair dolaşıma sokulan Batı propagandasını tekrarlamak değil istibdada karşı istibdadın Batı emperyalizmine ve İsrail Siyonizmine hizmetlerini teşhir ederek mücadele etmektir. Sınıf siyaseti ikirciksiz şekilde NATO'dan çık NATO'yu yık demektir! Siyonizmle her türlü işbirliğine hayır demektir! Bunlar olmadan kurulacak ittifaklar üçüncü ittifak değil ancak ikibuçukuncu ittifak olur. Sermayeden ve emperyalizmden bağımsızlığını temin etmemiş bir odağın sol ya da sosyalist olup olmadığını tartışmak ise gereksizdir.

CHP'nin icazetini alarak in-

şaya girilen, HDP'nin merkezinde olması öngörülen bu tür bir ittifak girişimine sosyalistlerin katılımı bu ittifakı sola doğru çekmez, tam tersine solu ve sosyalistleri sermayenin ve emperyalizmin çekim alanına sokar. HDP'nin Millet İttifakı'ndan ayrışması ve kopması, aynı anlama gelmek üzere sermayeye ve emperyalizme karşı konumlanması, doğrudur ve gereklidir. Ancak bu Millet İttifakı'nın siyasi çıkarlarının bir gereği olarak, Cumhuriyet İttifakı'nı "PKK ile ittifak yapıyorsunuz" söylemini boşa çıkarmak için yapıyor ise bu bir ayrışma değil bütünleşmedir. Sol ya da sosyalizm namına, işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarları için, Kürt halkının ve ezilenlerin hakları için burada yapılacak hiçbir şey olmadığı gibi sermaye ve emperyalizme eklemelenmenin doğrudan ya da dolaylı her biçimine karşı mücadele etmek gerekmektedir.

İşçi sınıfının çözümünü yükseltmek için ortak sosyalist cumhurbaşkanı adayı!

Dolayısıyla sosyalistler seçim gündemini gözetken ama bununla asla sınırlı kalmayarak odağını güncel ve dolaysız sınıf mücadelesine göre belirleyen bir siyasal hatta birleşmelidir. Bugün siyasette seçim gündemi ağırlık taşıyor. Sınıf siyasetinin bu gündemin içinde de kendisini ifade etmesi kaçınılmaz ve çok önemlidir. Sosyalistler bu seçim gündemine kendi ortak, bağımsız ve ayrı cumhurbaşkanı adaylarını şimdiden ilan ederek müdahale etmelidir. Cumhurbaşkanı adaylığı işçi sınıfının iktidar iddiasının ortaya konacağı bir biçim olarak görülmelidir. Bu adaylık etrafında işçi sınıfının devrimci, enternasyonalist ve anti-emperyalist çözümlerinin programı yükseltilmelidir. Ve zaman kaybetmeksizin bir ortak seçim çalışmasından önce sınıf mücadelesinde istibdada, sermayeye ve emperyalizme karşı bir odak oluşturmak üzere el ele verilmelidir. Bağımsız sosyalist odak için "oyları bölmek" başta olmak üzere çeşitli saldırılar gelmesi karşısında geri adım atılmamalıdır. Bu odak sandık aritmetiğinde bir ondalık bir rakam olmak için değil siyasetin kimyasını değiştirmek için gereklidir. Bu odak evvela oy toplamak için değil işçi sınıfı ve emekçi halkı, sermayeye, istibdada ve emperyalizme karşı sınıf mücadelesinde birleştirmek için kurulmalıdır.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

İsrail ile daha fazla işbirliğine dur diyelim! Siyonizm ve emperyalizme geçit vermeyelim!

Recep Tayyip Erdoğan 17 Ocak Pazartesi günü Arnavutluk'tan dönüşünde İsrail ile Türkiye ilişkilerini daha üst seviyeye taşıyacak yeni bir sürece girildiğini söyledi. Erdoğan'a göre Berat Albayrak'ın bakanlığı döneminde Türkiye İsrail'in Filistinlilerden gasbettiği gazın Avrupa'ya satışında görev almak üzereyken, bu girişim yarım kalmıştı. Bugün ise kaldığı yerden devam etmesi olanaklıdır. Şöyle diyor Erdoğan: "Hedef olumlu yaklaşımlarla bir yere varmak. Bu olumlu yaklaşım kazan-kazan esasına dayalı olduktan sonra biz Türkiye olarak elimizden geleni yaparız."

Biz bu filmi defalarca gördük! Erdoğan bir yandan Türkiye'de halkın çok hassas olduğu Filistin davasını kendisine siyasi bir malzeme yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmazken, Filistin halkının zaferine yardımcı olacak, işgalci İsrail'in ve dolayısıyla emperyalizmin gerçek bir zarar görmesi sonucunu doğuracak hiçbir gerçek girişimde bulunmamıştır.

Dönüp geldiğimiz yer yine aynı olmuştur. İstibdad rejimi, bir kez daha Filistin halkını satmakta, Filistinlilerin emperyalistlere ve Siyonistlere karşı verdiği savaşta bu

halkın düşmanları ile saf tuttuğunu bir kez daha ilân etmektedir.

İsrail ile yeni bir "yakınlaşma" ya da "normalleşme" kimlerin çıkarına? Erdoğan'ın dediği "kazan-kazan" denkleminde kimler kazanıyor, kimler kaybediyor?

ABD emperyalizmi, İsrail'in çaldığı Filistin gazının Kıbrıs ve Yunanistan üzerinden Avrupa'ya pazarlanması projesine (EastMed) veto koymuş, böylelikle İsrail için çaldığı gazı nakledeceği yeni rota Türkiye olmuştur. Erdoğan'ın geçenlerde hahamlarla randevusunun da, Herzog ile sıcak telefon münasebetlerinin de gerekçesi bir anda ortaya çıkmıştır.

Anlaşılan, Türkiye bu çalınmış gazın naklinde görev alacaktır. Yeni bir boru hattının inşasında görev alacak müteahhit firmalar, TÜSİAD'cı ya da MÜSİAD'cı olması fark etmeksizin bu işten para kazanacaklardır. Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalistlerin kararolu İsrail, işgal altında tuttuğu Filistin'in yerüstü zenginliklerinden sonra yeraltı zenginliklerinden de para kazanmaya başlayacak, bundan güçlenecektir. Avrupa em-

peryalizmi, zayıf da olsa Rusya gazına karşı alternatiflerini arttırmış ve bundan kârlı çıkmış olacaktır.

Buna karşın, gelecek olan gazı taşıyan hat muhtemelen Rusya'dan gelen boru hatlarının bir tanesi kadar bile olmayacağından, dahası zaten doğalgaz vanasının başında yine patronlar oturduğundan, Türkiye'de emekçi halkın bu proje sayesinde daha ucuza ısınma gibi bir şansı olmayacaktır.

Yalan rüzgârı başlıyor, burjuvazinin sözcüleri ağız birliği edecek, gerçekleri konuşalım, konuşuralım!

Türkiye burjuvazisinin bu girişimden büyük beklentileri olduğundan, hem istibdad basını hem de Amerikan muhalefetinin yayın organları İsrail ile bu yeni "normalleşme" konusunda ağız birliği etmiş gibidirler.

Bir önceki "normalleşme" başladığında, Erdoğan ve Berat Albayrak normalleşmenin Filistinlilerin de çıkarına olacağını söylemişlerdi. Erdoğan, Gazze'nin sorunlarını çözmeye yönelik projelerden bahsediyordu. Bunların hiçbirini gerçekleştirmedi. Olsa olsa, bazı sivil toplum örgütleri vasıtasıyla Gazze'de

yaşanan "hayır işlerinin" sayısı arttı. Oysa Filistinlilerin ihtiyacı, onları bu türden "hayırlara" muhtaç olmaktan kurtaracak politikalar, özellikle de Filistin halkının yükselttiği boykot, yatırımların geri çekilmesi ve yaptırımlar (BDS) hareketinin çizdiği hatta destektedir.

Yakınlaşma değil, etnik arındırmayı durdurmak için acil yaptırımlar gerekli!

Tam da bugünlerde, istibdad rejiminin İsrail ile yürüttüğü görüşmelerin arka fonunda İsrail'in Filistinlilere yönelik etnik arındırma uygulamaları muazzam bir hız kazanmış durumdadır.

Bu manzara karşısında yapılması gereken, İsrail'i en azından uluslararası hukuka uymaya zorlayacak adımların atılması olurdu. Bizce bu bile yeterli değildir, ama istibdad rejimi buna dahi yanaşmamakta, İsrail'e karşı her olayda Dışişleri Bakanlığının sitesinden kınama yayınlamaktan öteye gitmemektedir. İstibdad rejimi bir kez daha emperyalizmin ve Siyonizmin yanında saf tuttuğunu tüm dünyaya ilân etmiştir.

Yapılması gereken, istibdadın palavralarına kanmamak, İsrail ile

her türlü normalleşmenin karşısında durmaktır.

Türklerin, Kürtlerin, Arapların ve bölgenin tüm diğer haklarının İsrail ile işbirliğinden, emperyalizmin pis işlerine taşeronluk yapmaktan en ufak bir çıkarı olamaz.

**Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!
Kahrolsun emperyalizm!
Kahrolsun Siyonizm!
Yıkılsın Siyonist İsrail Devleti!
Nehirden denize özgür Filistin!**

Devrimci İşçi Partisi
Politbürosu
20 Ocak 2022

Karekod açıklaması:

Burada 20 Ocak 2022 tarihli bildirinin kısaltılmış bir versiyonu yayınlanmaktadır. Bildirinin tamamını okumak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirerek okuyabilirsiniz.

DİP'li Öğrenciler

İTÜ'de öğrenciler haftada yedi gün, günde üç öğün yemek istiyor!

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde (İTÜ) yıllardır var olan ciddi bir yemekhane sorunu var. Üniversite yemekhanesi haftada beş gün yemek çıkarırken hafta sonları yemek vermiyor. Bu durum başta yurtta kalanlar olmak üzere öğrencilerde ciddi bir maddi sorun yaratıyor çünkü öğrenciler kamını özel işletmelerde doyuruyor. Özel işletmeler ise doğal olarak öğrencinin ihtiyacını gidermeyi değil kâr etmeyi amaçladığı için fiyatlarını gün geçtikçe yükseltiyor. Böylelikle bir İTÜ öğrencisi sadece beslenmek için her ay yüzlerce lira cebinden harcamak zorunda kalıyor. Yani yıllardır var olan beslenme sorunu artan hayat pahalılığıyla beraber İTÜ öğrencisi için içinden çıkılmaz bir hâl almıştır. Çözümü ise haftada yedi gün, günde üç öğün ücretsiz yemekhanedir.

Beslenme hakkı için mücadeleye!

İTÜ'deki beslenme krizinin çözülmesi için öğrencinin mücadeleye atılması zorunludur. Yeni rektör İsmail Koyuncu göreve atandığından beri öğrenciyle

arasını iyi tutmak için bir dizi hamle yapmıştı. Bu hamlelerden biri de hafta içleri kahvaltı verilmesi olmuştu. Ancak verilen kahvaltının 6,5 lira ve son derece niteliksiz olması günlük 5.000 kişinin gittiği öğlen yemeğinin yanında kahvaltıya sadece 50 kişinin gitmesine sebep oldu. Şimdi de Koyuncu bir süredir hafta sonları yemekhanenin açılması için çalışmalar yapıldığını söylüyor. Yemekhane işçilerinden alınan bilgiler ise hafta sonları verilecek yemeğin bir öğün ve 10 lira olacağı yönünde. Bu ise çözüm değil aynı kahvaltıda olduğu gibi öğrencinin gözünü bugünden tezi yok beslenme hakkı için birleşmeli, yapılan reklam çalışmalarına aldanmamalı ve mücadeleyi derhâl yükseltmelidir.

İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden stajyer öğrenciler

Mesleğimize ve geleceğimize birlikte sahip çıkıyoruz

Merhaba, biz İzmir Kâtip Çelebi Tıp Fakültesi'nden stajyer öğrencileriz. Tıp Fakültesi öğrencileri olarak sıra arkadaşımız Enes Kara'nın vefatı bizi derinden sarstı. Geleceği çalınan gençliğin gerçekleri bir kez daha tüm açıklığıyla gözlerimizin önüne serildi. Enes Kara, yurt statüsü bile bulunmayan, bir tarikat evinde kalmaya mecbur bırakılmış bir arkadaşımızdı. Özellikle yoksul emekçi çocuklarının kaldığı evler ve yurtlar denetimden uzak, öğrencilere yapılmasının zorunlu tutulduğu uygulamaların ve ibadetlerin olduğu yerler. 2016'da Aladağ'da ortaokul öğrencisi 15 kız kardeşimizin çıkan yangında kapılar kilitli olduğu için kaçamadığı ve bu yüzden hayatını kaybettiği o yurdun da daha geçtiğimiz ay Antalya'da yurt görevlisi tarafından başı kesilerek öldürülen arkadaşımızın zorla kaldığı yurdun da tarikat yurdu olması tesadüf değil. Buralardaki gençler devletin denetiminden tamamen uzakta, tarikatların eline terk edilmiş durumda. Enes arkadaşımızı intihara sür-

rükleyen ise sadece kaldığı tarikat yurdunda gördüğü baskılar değil aynı zamanda bir genç ve bir tıp öğrencisi olarak duyduğu gelecek kaygısı oldu. Ülkede sağlık emekçisi olmak her geçen gün daha zor hâle geliyor. Bunu mesleğe başlamadan daha stajyer öğrenciyken bile şimdiden hissediyoruz. İmkansızlıklarla okul ve yaşama ihtiyaçlarımızı karşılamaya çalışırken geleceğimizin böylesine karartılması omuzlarımızdaki yükü daha baştan ağırlaştırıyor. Ağır iş yüküne karşılık düşük ücretler, amobing ve en önemlisi şiddet artık her bir sağlık emekçisinin ana kaygısı olmuş durumda. Hekimler davalardan, şikayetlerden korktuğu için hastayı tedavi etmekten, ameliyat etmekten kaçınır hâle geldi. Derslerimizde hastalığın inceliğinden, öğrendiğimiz bilgileri insanlığa en iyi yolla nasıl sunacağımızdan çok davalık olmamak için nelere dikkat etmemiz gerektiği anlatılır oldu. Sıra arkadaşlarımız tıp fakültesine girer girmez yurtdışına çıkmanın yollarını arıyor, bölüm derslerine

çalıştıkları kadar ikinci bir dil öğrenmeye çalışanlar var. Yurtdışına gitmeyi planlamayan öğrenciler ise, uzmanlık dalını şiddetin en az olduğu bölüme göre seçiyor. Gittikleri yerlerde kendi alanlarında etkin çalışmak için yıllarca beklemeleri gerektiğini bildikleri hâlde uzmanlar dahi artık yurtdışına çıkmayı tercih ediyor. Özel hastanelere geçmek isteyen hekim sayısı her geçen gün artıyor. Önümüzdeki tablo karanlık görünse de bu karanlık tabloyu değiştirmek için seçeneğimiz var.

Enes Kara'yı intihara sürükleyen şey tarikat baskısı, gelecek kaygısı, sağlık sisteminin içine düştüğü çıkmaz ve kapitalist sistemdir. Gidecek bir yeri olmayan tıp fakültesi öğrencileri olarak tüm sıra arkadaşlarımızı hem memleketimize hem de mesleğimize sahip çıkmaya davet ediyoruz. Biz değil, bizden geleceğimizi çalan bu iktidar gidecek! İktidarı gönderecek, ondan hesap soracak ve sonunda tüm bu karanlık tabloyu değiştiren şey ise bizim mücadelemiz olacak.

70 yıllık zillet artık bitsin! NATO'dan çikalım, NATO'yu yıkalım!

Türkiye burjuvazisinin de burjuva siyasî hareketlerinin de emperyalizm ile tutkulu bir ilişkisi olagelmıştır. Osmanlı Devleti'nde muazzam bir tarihsel kırılma yaratan 1908 Devrimi'nin kadroları, devrimden sonraki süreçte burjuva devrimciliğinin sınırlarına toslayıp gericileşmişlerdi. O dönem Osmanlı Devleti, kavramın siyasî anlamıyla bir imparatorluk olmayı sürdürse de artık iktisadî olarak bir yarı sömürge halini almıştı. Devrimi yapan İttihat ve Terakki, o dönem Cihan Harbi olarak anılan emperyalist paylaşım savaşına Alman emperyalizminin yanında girerek Osmanlı'yı yeniden bir imparatorluk yapmayı amaçlamaktaydı. Sonuç bir felaket oldu. 500.000 civarında Osmanlı askeri, yani köylüsü, esnafı, işçisi savaşta hayatını kaybetti.

Zillet Kore'ye asker göndermekle başladı

1923 Devrimi öncesinde Millî Mücadele yıllarında, çetin bir önderlik mücadelesinde galip gelen Kemalist kadrolar, daha Sovyetler'den alınan yardımlar limanlara gelmeyi sürdürürken, kuracakları yeni devletin bekasını Batı emperyalizmi ile işbirliğinde görmüşlerdi. Kemalist kadrolar da, bunların içinden çıkan Demokrat Partililer de bu çizgiyi korudular. Zamanla serpilip yerli burjuvazinin de çıkarları bu yöndeydi. İkinci Dünya Savaşı'nın sonrasında ABD ve Avrupa'nın emperyalist güçleri, kendileri için çok büyük bir tehlike olarak gördükleri işçi devletleri karşısında askerî bir ittifaka yönelip NATO'yu kurduklarında, bahsedilen kadrolar gözlerini burada yer almaya dikmişti. Osmanlı yeniden imparatorluk olamamıştı, ama Türkiye "muasır medeniyetler" arasında hak ettiği yeri almıyordu. Menderes hükümeti, NATO üyeliğini garanti altına almak için 1950 yılında ABD emperyalizminin Kore devrimini boğma amaçlı

başlattığı savaşa 5.000 asker yolladı. Sonuç yine bir felaketti. 734 insanımız Kore'de emperyalistlerin ve Türkiye burjuvazisinin çıkarları için yaşamını yitirdi.

Talimatı NATO'dan aldılar, işçileri katlettiler

Ülke bu tarihten sonra bir NATO üyesi olarak emperyalizmin artan oranda güdümüne girdi. NATO, üyesi olan ülkelerde Sovyetlere ve işçi devrimlerine karşı kanlı örgütler kurdu. Başka ülkelerde gladyo olarak da bilinen bu örgütün Türkiye'deki adı kontrgerillaydı. Bu kanlı örgüt Türkiye emekçi halkının hürriyet mücadelesini kanla bastırmak için 1980'e kadar yoğun bir faaliyet gösterdi. Faili meçhul cinayetler ve işkenceler memlekette sıradan bir vak'a halini aldı. Maraş ve Çorum'da Alevilerin uğradığı katliamlarda da 1977 1 Mayıs'ında da tetikçilerin kimliği ne olursa olsun NATO imzası vardı. 1980 yılında ülkede sosyalist örgütlenmenin ilerleyişinin önünü kesen, bunlara mensup binlerce kişiye işkence uygulayan, bir kısmını idam eden ve ülkeyi sermaye için dikensiz bir gül bahçesine, işçi ve emekçiler içinse bir cehenneme çeviren darbenin failleri NATO'nun has adamlarıydı. 15 Temmuz darbe girişiminde de TBMM'yi bombalayan uçaklara yakıt ikmali yapan uçaklar NATO'nun kullanımındaki İncirlik üssünden havalanmıştı. Bugün İncirlik başta olmak üzere, memleketin dört bir yanı NATO'nun kullanımına açık askerî üslerle, Siyonist İsrail'in ve bölgede milyonlarca insanı katleden ABD'nin askerî güçlerinin güvenliğini sağlamayı amaçlayan radar sistemleri ile doludur.

NATO güvenlik şemsiyesi değil, güvenlik sorunudur

Türkiye burjuvazisi ve onun siyasî temsilcileri, memleketi, ABD'nin yeni atadığı Ankara büyükelçisinin de dediği gibi,

"NATO'ya sıkı sıkıya bağlı, vazgeçilmez bir müttefik" haline getirmişler, ama bu bağlılık Türkiye'nin emekçi halkına zilletten, ölümden, baskıdan başka bir şey getirmemiştir. Bugün, her ne kadar emperyalistlere karşı dik duruyor görüntüsü verse de Erdoğan'ın emperyalistlerle hiçbir temel çelişkisi yoktur. Aksine son dönemde hızla ABD emperyalizminin çizdiği çizgiye koşarak girmekte, Kâbil havalimanının işletilmesindeki istekliliği, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) gibi emperyalizmin has temsilcileri ile hızla ilişkilerini düzeltmesi ve sıraya NATO'nun üyesi olmasa da bölgedeki gözü kulağı olan İsrail'i koymuş olması ile emperyalizmin beğenisini kazanmaktadır. En önemlisi de NATO'nun dünyayı bir savaşın eşğine getiren saldırganlığında ön saflara koşmaktadır. Montrö'yü tartışmalı hale getirerek Karadeniz'i emperyalist donanmalara sınırsızca açmanın yolunu yapmaktadır. Tüm bunlar NATO'nun bir güvenlik şemsiyesi değil bir güvenlik sorunu olduğunu açıkça göstermektedir.

NATO'dan çık! NATO'yu yık!

18 Şubat 2022'de bu memleketteki NATO üyeliği zilleti 70. yılını dolduracaktır. Görevimiz, emekçi halkımızın sırtında giderek büyüyen bu kamburdan kurtulmak, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını sağlamak olmalıdır. Ancak bu da yetmez. NATO, kapitalizmin en ileri aşaması olan emperyalizmin askerî gücüdür. Bu askerî gücün saldırdığı ve tehdit ettiği halklarla dayanışma içinde olmak, insanlığın kurtuluşunun önündeki en önemli engellerden olan bu yapıyı yıkmak için mücadele etmek, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını sağlamak kadar önemli bir görevimizdir.

Sungur Savran

NATO'dan çık, NATO'yu yık!

Bundan bir süre önce, Ukrayna'da yaşanmakta olan uluslararası krize ilişkin bir dizi yazı yazarak, krizin esas doğasını anlatmaya çalıştık. Okur bunları *Gerçek* gazetesinin sitesinde okuyabilir. Bu yazıda ise bütün bunların Türkiye için önemini anlatmaya çalışacağız.

Ama önce kısaca özetleyecek olursak, Ukrayna diye konuşulan meselenin aslında Ukrayna olmadığını vurgulamamız gerekir. Bu krizin esas özü ABD öncülüğündeki NATO'nun Sovyetler Birliği 30 yıl önce çökeli beri Rusya'yı kuşatmaya girişmesidir. Rusya bütün Doğu Avrupa'nın ve Balkanların NATO'ya dâhil edilmesine en son kapı komşusu Ukrayna dâhil edilince *bağrına nükleer silah dayatıldığını* görerek tepki veriyor. Esas mesele bu. İş böyle olunca, uluslararası işçi sınıfının çıkarları emperyalizmin savaş makinesi NATO'nun karşısında yer almayı, savaş çıkarsa emperyalizmin yenilgisi için mücadele etmesini gerektiriyor.

İyi güzel de, NATO bizim dışımızda bir güç değil ki! Türkiye bu yıl bu savaş aygıtına üyeliğinin 70. yıldönümünü yaşıyor. Amerikancı Menderes yönetiminin Türkiye'nin gençlerini Kore savaşında ölüme yollama karşılığında kapağı NATO'ya atma taktiği tuttuğundan bu yana, Türk Silahlı Kuvvetleri silah sistemlerinden eğitimine, ana üslerinden (en başta İncirlik ve Kürecik) generallerinin liyakat madalyalarına kadar Amerikan ordusunun stratejik yönelişine göre biçimlenmiş bulunuyor.

Bugün NATO Baltık ülkeleri ve Balkanlardan Ukrayna'ya silah sevk ediyor. İngiltere Ukrayna ordusuna askerî yardım yapıyor. ABD 8.500 askerini teyakkuza geçirdi. Mesele en ufak bir kıvılcımla Rusya-Ukrayna savaşının ötesine geçebilecek bir özellik gösteriyor. NATO ile Rusya savaşına girdiğinde bizim iktidar ve muhalefet partileri ne yapmayı düşünüyorlardı sizce?

Görebildiğimiz kadarıyla bu konunun konuşulan tek yanı Rusya-Ukrayna savaşının Erdoğan'ı zorda bırakacağı. Bunda hiç kuşku yok. Ama dünyada Erdoğan'ın lehine ve aleyhine olan gelişmeleri değerlendirmekten başka hiç mi iş yok? Rusya-Ukrayna savaşının, haydi bugün olmasın, seneye ya da üç yıl sonra yaşanacak bir ABD-Rusya savaşına dönüşmeyeceğini kim garanti edebilir? Böyle bir savaşın bir dünya savaşına dönüşebileceğini, ayrıca nükleer silahların kullanılmasını gündeme getirebileceğini hatırlatmaya gerek var mı?

Biz Türkiye işçi sınıfının böylesine büyük bir tehlike karşısında tavrını şimdiden belirlemesi ve emperyalizmin aklını başına toplayıp Rusya'nın bağrına dayadığı silahı çekmesini sağlamak için mücadele etmesi gerektiğini düşünüyoruz. Burada tarafsızlık, "aman savaşa hayır, çok insanın canı yanar" türü bir politika hiçbir işe yaramaz. Emperyalistlerin çıkardığı hangi savaş onların insani duygularına hitap ederek durdurulabilirdi bugüne kadar? Emperyalizm ancak başının belaya gireceğini görürse geri adım atar.

Sendikalar şimdiden NATO'yu uyarmalı: NATO savaş çıkarırsa Türkiye'den destek beklemeyin demeli. Silah veya asker sevk etmek istediğinizde işçi sınıfı olarak emperyalizmin savaş çabasının hizmetine girmeyeceğiz diyebilmeli. Sadece iktidara değil, emperyalist Batı "ne ederse iyi eder!" anlayışındaki muhalefete de "aklınızı başınıza toplayın, Rusya'nın hemen güneyindeki bir ülke olarak tek bir nükleer silahın patlaması bile ülkemizi cehenneme çevirebilir" demeli. Kimse Çernobil'i unutmasın! Ondak kat kat büyük patlamaların bu ülkeye ne yapacağını hesaplasın herkes.

İktidara "Montrö Antlaşması'nı ihlal etme" demeliyiz. Karadeniz'e tek bir emperyalist savaş gemisinin çıkmasına izin vermeyin! Hükümet NATO'ya açıkça deklare etmelidir: Savaşın sadece Rusya ile Ukrayna arasında olduğu bir aşamada bile "Türkiye'den hiçbir destek beklemeyin" demeli. "Tek bir asker yok" diyebilmeli, "İncirlik, Kürecik, Sinop, hiçbir üssü kullandırmayız" demeli. Ukrayna'ya zaten satılmış olan SİHA'ların dışında bırakın silahı, bir telsiz bile vermemeli!

Alınması gereken tavrın başka somut yanlarını tek bir yazının sınırlarına sığdırmak mümkün değil. Esas olan şu: Türkiye işçi sınıfının örgütlerinin siyasetin dışında kalmasının sakıncaları artık çıplak olarak ortada. NATO'ya kadermiş gibi bakmak, asker yaşındaki gençlerimizi, yani işçi ve köylü gençlerini, aslında bütün halkı, hatta memleketi göre göre felakete sürüklemeye ses çıkarmamak demektir. İşçi sınıfı NATO'dan çıkmayı ve böylece bir kanadını kırarak onu zayıflatmayı *somut bir hedef olarak* önüne koymalıdır.

Ama NATO'yu zayıflatmak yetmez. NATO Afgan halkını 20 yıl boyunca katletti. Yarın başka ülkelerde de aynı şeyi yapmaktan kaçınmayacaktır. Öyleyse, NATO üyesi olan bütün ülkelerin işçileri birleşerek enternasyonalist bir tavırla NATO'yu içinden çökertmek için de kolları sıvmalıdır.

Onlar bölgemiz halklarının ve Türkiye'nin tepesine nükleer silahla inmeden işçi sınıfı yumruğunu vurup NATO'nun yıldızını parçalamalıdır!

Afrika

Sudan devrimi yol ağzında

25 Ekim'den Ocak sonuna üç ay geçti. Sudan'ı 2019'daki büyük devrimci mücadeleden sonra güya demokrasiye taşıyacak olan Egemelik Konseyi, Ekim sonunda askerî kanat tarafından dağıtılmıştı. 2019 yazında orduyla uzlaşmış olan siviller kovuldu, ABD ile Birleşmiş Milletler'in adamı Başbakan Hamdok gözaltına alındı, Genelkurmay Başkanı Abdülfettah el Burhan ile onun yardımcısı konumunda olan, Darfur bölgesinde soykırım yapmakla suçlanan eski milis komutanı, sahte general Muhammed Hamdan Dagalo (Hemeti diye anılıyor) yönetimi ellerine aldılar.

Askerler sivilleri kovdu ama halkı kovamazsınız ki! Sudan üç aydır durmak bilmeyen kitle eylemleriyle sarsılıyor. Eylemlerde ölü sayısı yüze yaklaşıyor, binlerce yaralı var, düzenin güçleri onlarca kadına tecavüz etti, ama kimse geri çekilmiyor. 2019 baharında, devrimin Müslüman Kardeşler iktidarının 30 yıllık lideri Ömer el Beşir'i devirdiği aşamada, önderlik meslek örgütlerinin (doktorlar, gazeteciler, avukatlar vb.) başını çektiği Özgürlük ve Değişim Güçleri'nde iken, devrimin 2021-2022 evresinde, orduya karşı bu isyanda, önderlik adım adım yoksul işçi mahallelerinde ve küçük kent ve kasabalarda kurulmuş olan Direniş Komiteleri'ne geçmiş durumda. Halk bu sefer

2019'daki hatayı yapıp orduyla ortaklığı kabul etmiyor. Sokaklar "Medeniyye" diye çınlıyor: yani sivil yönetim.

Ne var ki, emperyalizm bu üç ay boyunca tuzak üzerine tuzak kurdu. Önce Burhan'ı Hamdok ile anlaşmaya ve onu yeniden başbakan yapmaya zorladı. Hamdok Ocak başında "Ben bu işi yapamıyorum." diye istifa edince BM adına yeni planlar önerildi. Bunlar da Direniş Komiteleri'nce reddedildiğinde şimdi yepyeni bir şey yaşanıyor: ABD Direniş Komiteleri ile görüşmeye başladı! İşte bu, emperyalizmin devrim açısından son derecede tehlikeli bir manevrası. Bir yandan, Direniş Komiteleri'nin gücünün nerelere

geldiğini gösteriyor. Ama bir yandan da bu sefer onların sistemin içinde eritilmesine giden bir kapının açılması olasılığı doğuyor. Ki işte bu devrimin gerçekten çözülmesine bir giriş kapısı olabilir.

Emperyalizm ekonomik, politik ve entelektüel gücüyle modern tarihin bütününün sınıf mücadelelerinin yarattığı dinamiklerin bilgisine sahip uzmanlarını seferber ediyor. Bastıramadığını satın almaya, satın alamadığını kandırıp kazanmaya çalışıyor. Devrimci bir önderlik bunun için gerekli. Bu kurnazlıkla ancak eşit bir güç ve bilgi sayesinde başa çıkılabilir. Parti ve Enternasyonal, birçok şeyin yanı sıra, bunun için de devrimin vazgeçilmez araçlarıdır.

Avrupa

Fransa'da eğitim emekçilerinden tarihî grev

13 Ocak'ta, Fransa'nın eğitim emekçileri bu sektörde uzun yıllardır görülmemeyen büyüklükte bir greve imza attı. Greve giden döneme Fransız burjuvazisinin pervasızlığı damgasını vurmuştu. Korona şartlarında eğitimin nasıl yürütüleceğine dair yönetmelikler adeta akşamdan sabaha değişirken, hükümetin ve Eğitim Bakanlığının öğretmenlerin, öğrencilerin ve velilerin sağlığını açıkça hiçe saydığı görülmüyordu. Özellikle ilk dönemin sonunda, ilkökul ve lise öğrencilerinin havalandırma sistemi olmadığı için kar soğuşunda camları açık sınıflarda, montlarıyla sınıva girdiği görüntüler akıllara kazınmıştı. Bütün bunlar olurken öğretmenlerin FFP2 denilen yüksek koruyucu özelliğe sahip maske ve sınıfların havalandırma koşullarının iyileştirilmesi talepleri yanıtız kalıyordu.

Buna tuz biber eken, Eğitim Bakanı Jean-Michel Blanquer'in yarattığı skandal oldu. 3 Ocak Pazartesi günü dersler tekrar başlayacakken ve tüm öğretmenler, öğrenciler ve veliler bu konudaki yönetmeliği beklerken Blanquer açıklamasını 2 Ocak Pazar günü akşam saatlerinde yaptı. Dahası bu açıklama bakanlığın kaynaklarından değil, haberlerine erişmek için

paralı abonelik gereken Le Parisien gazetesinin sitesi üzerinden yapıldı. Yani açıklama yapıldıktan sonraki ilk birkaç saat, dahası ders başı yapılmasına sadece saatler kala, bu siteye paralı abone olmayan öğretmen ve veliler ertesi sabah ne yapacağını öğrenme şansından yoksundu! Skandalın büyüklüğü fark edilince, haber sitesi bu açıklamaya erişimi ücretsiz yaptı ama bu tavır birçok insan için Eğitim Bakanlığı ve hükümetin umursamazlığının sembolü haline geldi. Dahası, grevin gerçekleştiği 13 Ocak'ta bu henüz bilinmiyor olsa da, bir süre sonra Blanquer'in bu açıklamayı İspanya'nın lüks Ibiza Adası'nda tatildeyken yaptığı ortaya çıkacaktı. Aylardır eğitim emekçilerinin ve velilerin taleplerinin yanıtız bırakılmasıyla birleşen bu umursamazlık, muhtemelen birçok insan için bardağı taşıran son damla oldu.

Bu şartlarda grev günü yaklaşırken, bu seferki grevin farklı

olacağı açıkça hissediliyordu. En önemli göstergelerden biri olarak, Fransa'da öğrenci velilerinin en büyük örgütü olan FCPE, alışılmadık biçimde eğitim emekçilerinin grevini desteklediğini açıkladı, dahası grev günü bazı okullarda velilerin bizzat okulları bloke ettiği görüldü. Greve katılım da görülmemiş oranlara ulaştı. İlk ve orta öğretimde çalışan öğretmenlerin yüzde 75'i, lise öğretmenlerinin ise yüzde 62'si iş bırakırken idarî personelde bu oran yüzde 81'i buldu. Tüm ülkede yüzlerce okulda eğitim tamamen durdu. Gözü korkan Eğitim Bakanlığı, buna karşılık olarak 5 milyon FFP2 maske dağıtma ve çeşitli statülerde 4.800 personel işe alma sözü vererek geri adım atmak zorunda kaldı. Fransız eğitimcilerinin grevi, işçilerin örgütlü gücünün "olmaz deneni oldurma" kapasitesini gösterdiği için hepimize ders olmalı.

Asya

Kazakistan'ın çalınan isyanı

Eski Sovyet cumhuriyetleri arasında, Batı'ya ve genel olarak "iş dünyasına" karşı en başarılı imaj çalışmasını yürüten devlet olan Kazakistan, yeni yılın hemen başında ülkenin dört köşesini saran isyan dalgaları ile sarsıldı. Olaylar, akaryakıt fiyatlarının iki katına çıkarılması üzerine, rafineri işçilerinin yoğunlaştığı batı bölgelerinde başladı. Hammaddesini kendilerinin ürettiği akaryakıtın fiyatı böylesine artarken, kendi maaşları bir yandan piyasa diğer yandan yolsuzluğun baskısı altında kalan işçilerin öfkesi, 3 Ocak gecesi Tengiz rafinerisinde bir greve dönüştü. Yetkililerin ilk başta takındıkları umursamaz tavır, olaylar büyük şehirler başta olmak üzere ülkenin dört bir tarafına sıçrayınca değişti. Zamlar geri alındığı gibi, akaryakıt eski fiyatının da altına indirildi, ama on yıllar süren baskı, yolsuzluk ve sefaletle karşı biriken öfke yatışmadı. Devletin sarsılmaz zannedilen otoritesi bir kez sarsılınca, çeşitli halk katmanlarının kendi arzularını ifade ederek katıldığı böylesi bir halk isyanını bu kadar kolay dindirmek mümkün değildir.

Buraya kadar anlatılanlar hikâyenin bir tarafı, ancak hikâyenin daha karanlık başka yönleri de var. Olayların başlamasından sonraki üç hafta içinde yavaş yavaş ortaya çıkan veriler, bu isyanın devlet içindeki bir iç çatışmanın taraflarınca nasıl istismar edildiğinin ipuçlarını ortaya koyuyor. Kazakistan, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından 2019 yılına kadar Nursultan Nazarbayev cumhurbaşkanlığında yönetildi. Bu yönetim altında kamu kaynaklarının yağmalanması yoluyla sınırsızca zengin edilenler arasında, Nazarbayev'in çokça akrabası da vardı. Bunların arasında en zenginlerden birisi ve aynı zamanda askeri istihbarat kurumu olan Ulusal Güvenlik Komitesi'nin eski başkan yardımcısı olan yeğeni Kayrat Satıbalı, birçok kişi tarafından onun en olası halefi olarak görülüyordu. Buna rağmen 2019 yılında cumhurbaşkanlığına Kasım Cömert Tokayev atandı. Yaygın kanıya göre bu sadece sembolik bir değişiklik olsa da, Ocak ayında yaşananlar bunun pek de böyle olmadığını gösteriyor. Kayrat Satıbalı hakkındaki yaygın bir söylenti, onun ülkenin güneyindeki silahlı tekkirci örgütlerle sıkı bir ilişki içinde olduğu ve hatta onları finanse edip yönettiğidir. Bunun gerçekliğini bilemesek de, güneyin en büyük şehri olan Almatı'daki şüphe uyandırıcı gelişmeler, özellikle de çok çabuk silahlanan bir grubun eylemin yönüne aykırı biçimde silahlı çatışmalara girmesi bu yönde bir şüphe uyandırıyor.

Satıbalı'nın akıbetinin ne olduğu henüz belli değil, ancak kardeşi, yani Nazarbayev'in diğer zengin yeğeni ve o ana kadar Ulusal Güvenlik Kurumunun başkan yardımcısı olan Samit Abiş olayların hemen başında görevinden alınıp tutuklanıyor. Daha sonra Nazarbayev'in iki damadı da Kazakistan'ın petrol işleme sanayisindeki yönetim görevlerinden istifa ederken, Tokayev Nazarbayev'in kızının servetini ve konumunu sertçe eleştirerek başka gelişmelerin de yolda olduğunu haber veriyor. Tüm bunlar, belki de uzun süredir alttan alta süregelen bir iç çatışmanın, Ocak ayında yaşanan halk isyanı dolayısıyla silahlı bir çatışmaya evrildiğini gösteriyor. Bu olanlar, Türkiye işçi sınıfı için de bir derstir. Görülmelidir ki, en haklı, en meşru taleplerle başlayan eylemlerde dahi, eğer işçi sınıfının örgütlü siyasi iradesi yani bağımsız ve devrimci bir işçi partisi yoksa bu boşluğu her an sermayenin örgütlü siyasi iradesi doldurabilir.

Nafaka hakkının revize edilmesine hayır! Kadınlar bir kez daha güvencesizliğe itiliyor!

İstibdad rejimi kadın düşmanı politikalarına senelerdir rafta beklettiği nafaka yasası ile bir yenisini ekleme hazırlığında. 6. Yargı Paketi kapsamında meclis gündemine getirilmesi düşünülen yasanın taslağı henüz açıklanmış değil; ancak yoksulluk nafakasına süre kısıtlamaları getirilmesi veya devletin nafakanın bir kısmını üstlenmesi gibi seçenekler konuşuluyor. Halihazırda eşitsiz ve ağır ekonomik koşullarda hayatını sürdüren kadınları daha da güvencesizliğe itecek bu yasaya tek sesle karşı çıkılması gerekiyor.

"Süresiz nafaka" değil "yoksulluk nafakası"

Her ne kadar kadınlara on yıllarca verilen nafakalar yüzünden yaşanan mağduriyetlerden bahsedilse de medeni kanunun mevcut nafaka maddeleri zaten belirli şartlara bağlı. Buna göre boşanma yüzünden yoksulluğa düşecek taraf, diğerinden daha kusurlu olmamak kaydıyla nafaka talep edebiliyor. Yani kadınların nafaka alabilmesi, yoksulluğa düşme şartına; nafaka tutarı da karşı tarafın ekonomik gücüne bağlı. Halihazırda hükmedilen nafakalar da 200 ila 500 lira aralığında. Üstelik hükmedilen tutarın yeniden dava açarak azaltılması veya nafakanın kaldırılması istenebiliyor. Dolayısıyla ortada ne süresiz nafaka hakkı ne de emekçi kadınları ihy edecek paralar var.

Kadınlar boşanma sonrası neden yoksulluğa düşüyor?

Esas olarak dikkat çekilmesi gereken kısım, yasa maddesinde hak sahibi olarak "kadın" denilmemesine rağmen nafakanın kadınların kullandığı bir kurum olması. Neden boşanma sonrası erkekler tarafından talep ediliyor da yoksulluk nafakası talep edenlerin neredeyse tümü kadınlardan oluşuyor? Kadınlar erkeklerle eşit koşullarda bir işe, sosyal hayata, ev içi iş bölümüne sahip olmadıkları için, boşanmalardan etkilenenler de kadınlar oluyor. Kadınların işgücüne katılım oranı TÜİK verilerine göre %30'larda seyrediyor. İşe alınırken erkeklerin muhatap olmadıkları ayrımcı uygulamalarla karşı karşıya kalan kadınlar, kimi zaman küçük

çocuğu varsa işe dahi alınmıyor. Fabrikalarda, işyerlerinde esnek ve güvencesiz çalıştırıldıkları yetmezmiş gibi işyerinden eve gelip bir de temizlik, yemek ve çocuk bakımını üstlenenler, ev işleri nedeniyle seneler boyu işe giremeyen, belli bir zaman geçtikten sonra "tecrübesizlik" ya da yaş sınırı

su olamaz. Aynı şekilde emekçi kadınların içerisinde bulunduğu maddi koşullar göz ardı edilerek kağıt üzerinde tartışmalar da kabul edilemez. Kadınlara güvence sağlanmadan nafaka hakkının kısıtlanması, sadece yoksul emekçi kadınları daha da yoksullaştıracaktır. Nafaka hakkının revize

gereksesiyle işe alınmayanlar da kadınlar oluyor. Ev içi emeği karşılıksız kullanılan kadınlar TÜİK tarafından resmi olarak işgücü bile sayılmıyor. Kadınların bu sistemde boşanma sonrası yoksulluğa düşmemesi mümkün mü?

Nafaka yetmez; eşitlik ve iş güvencesi istiyoruz!

Devletin nafakanın bir kısmını üstlenebileceği de konuşuluyor. Elbette devletin yoksulluğa düşen kadınlara yardımda bulunması gerekir. Fakat kadınları her alanda toplumdan dışarı itmeye, eve ve mutsuz evliliklerine hapsedmeye çalışan, işçiye emekçiye ayırdığı fonları patronların yağmasına açan istibdad rejimine güvenilmesini beklemek söz konu-

edilmesinden ziyade tartışılması gereken tüm emekçi kadınlara iş güvencesi ve eşit işe eşit ücretin sağlanmasıdır. Kadınların üzerine yıkılan görevler devlet tarafından üstlenilmeli, her işyerine kreş, mahallelere çamaşırhaneler ve yemekhaneler açılmalıdır. Ev işleri ve çocuk, yaşlı, hasta bakımı gibi işler kadınların üzerindeki, her hanenin kendi başının çaresine bakarak çözmeye çalıştığı işler olmaktan çıkarılmalı, devletin sorumluluğu ve finansmanı altında olmalıdır. Ne istibdad rejiminin kadın düşmanı politikalarına geçit verebiliriz ne de erkek egemen kapitalist sistemin kadınlara biçtiği hayata boyun eğebiliriz. Kadınların kurtuluşu için örgütlenmeye, mücadeleye!

Armağan Tulun

Emekçi kadınların haklı gururu ve örgütlü gücü

Her yıl Şubat ayı demek 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için hazırlıkların hızlanması, örgütlenme çalışmalarının yoğunlaşması, 8 Mart heyecanının her gün artması demek. Neden? Çünkü emekçi kadınların insanca yaşayabilecek ücretler ve çalışma saatleri, doğum izni ve oy hakkı gibi talepler uğruna, canları pahasına verdikleri mücadelelere adanan bugün de kadınların örgütlü gücünü meydanlarda göstermek önemli. Diğer yandan aslında geçtiğimiz 8 Mart'tan bugüne bakınca o kadar çok farklı an, o kadar çok farklı mekân var ki emekçi kadınların gücünü gösterdiği. Mücadele tek bir güne sığmıyor, kadınlar bu düzende her gün mücadele ediyor. Emekçi kadınlar gücünü dosta düşmana gösteriyor. 8 Mart'a giderken bazılarını hatırlamak ve ne anlama geldiğini bir kez daha düşünmek lazım.

Indomie hazır makarnalarının üretildiği Çerkezköy'deki Adkoturk fabrikasında, 8 Mart'tan sonraki günlerde bir direniş başladı. Sendikalaşma mücadelesinin sonunda, patronun yetki itirazı bile işçilerin lehine sonuçlanmışken, patronun yasaları tanımaması, devletin de patronun arkasında durması sonucu başlayan bir direniş. Direnişe kadınlar öncülük ediyor, kadınlar direniş ve sonrasında grev okulunda öncüleştirdi. Adkoturk direnişi ve grevi büyük sınıf savaşının içinde bir muharebeydi. Bu muharebe kazanılmadı belki ama Trakya ve Türkiye işçi sınıfına yeni kadın öncüler armağan etti. O kadınlar ki, patronun işçilerin gözünü boyamak için düzenlediği piknik alanına gittiğimizde, ne yapalım diye düşünülürken bir anda ileri atılıp halay çekerek sendika önlükleri ile etkinliğin ortasına giriş yapan kadınlar... O kadınlar ki, patron arkasına istibdadın polisini, kaymakamını, valisini alıp grevi kırmak için yasaları çiğnerken, işçilerin karşısına polis barikatını diktiğinde, barikatın önünde kol kola giren, sadece ekmeğine değil, hürriyetine de sahip çıkan, onurunu çiğnetmeyen kadınlar... Ve orada sadece Adkoturk işçisi kadınlar yoktu. Çorlu'dan Bel Karper'den gelen sınıf kardeşleri, emekçi kadınlar da aynı zincirin parçası olarak kol kola girmişlerdi.

O gün 23 Ağustos'tu. Tam bir ay sonra 23 Eylül günü uzun yıllar unutulmayacak başka bir mücadeleye sahne oldu. Tekirdağ Valiliğinin merdivenlerinde, Bel Karper ve Adkoturk işçileri birlikte "Vali, Polis, Jandarma, Yasaları Uygula!" diyerek vali ile görüşme taleplerini dile getirdikleri sırada "çevik süpür" talimatı ile polis şiddetine maruz kaldılar. Ama kimse onları süpüremedi. Merdivenlerin bir tarafında neredeyse sadece işçi kadınlar oturuyordu, onlarla birlikte merdivenlerden aşağıya bütün işçileri süpürmeye çalıştılar ama onlar direndiler, düştüklerinde düştükleri yerden kalktılar, coplanan, yerlerde sürüklenen arkadaşlarına yardım etmek için tekrar tekrar çaba sarf ettiler. Sonrasında gözaltına alınanlar karakola götürülüp ortalık yatıştırdığında, bu yapılanlar reva mı diyerek üzülmeler mi? Üzüldüler. Kızmadılar mı? Kızdılar. Ne kadar çok duygu varsa hepsi dolu dolu yaşandı o an. Şimdi dönüp o günü hatırladığımızda ise konuşurken herkesi tek bir duygu kaplıyor, gurur! Ne olursa olsun boyun eğmemenin, birbirinden güç alarak hakkını savunmanın haklı gururu. İşçi kadınlar başta olmak üzere bu mücadelenin parçası olan tüm işçiler kendi gücünün farkına vardı, gücünü gösterdi.

İşte 8 Mart'a giderken bu gücü görmemiz, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü bu gücün kendini daha da fazla göstereceği bir gün olarak düşünmemiz lazım. Adkoturk ve Bel Karper sadece en yakınımızdan, emekçi kadınların gücünü gösteren iki örnek. Sendikalaşma mücadelesi olarak başlayan bir mücadelenin, örgütlü olmanın kadınları kendi hayatlarına, geleceklerine sahip çıkma anlamında nasıl dönüştürdüğünü gösteriyor her ikisi de. Bu örneklerden çıkarılacak ders açık: Ekonomik krizin bedelini yoksullukla, işsizlikle, güvencesiz çalışmayla ödemek istemiyorsak, kadınların bedenlerine ve yaşamlarına kast eden şiddet son bulsun istiyorsak, istibdadın kadın düşmanı politikaları sonucu artan erkek egemen baskıyla yaşamak istemiyorsak, sahip olduğumuz hakları kaybetmek istemiyorsak, mücadele etmek zorundayız. Ve o mücadeleyi kazanmak istiyorsak da örgütlü olmak zorundayız.

Erdoğan'dan masallar: Türk lirası dedi dolarizasyonu arttırdı! Nas dedi faizi fırlattı!

Erdoğan'ın ve AKP iktidarının faize karşı olduğuna dair anlatılanlar gerçeğin duvarına çarpıp tuzla buz oldu. Merkez Bankasına baskı yaparak politika faizini yüzde 14'e kadar düşüren Erdoğan sadece bankaların Merkez Bankasından daha ucuza borçlanmasını sağlamış oldu. Devlet tahvillerinin faizi ise yüzde 22,5 seviyelerine çıktı. **Yani Merkez Bankası yüzde 14'le borç veriyor, devlet yüzde 22,5 ile borçlanıyor. Ne faizle mücadeleymiş ama! Parababalarına yeni bir tathâr**

kapısından başka bir şey değil.

Vatandaş bankaya para yatırdığında yüzde 19 civarında faiz alıyor, ihtiyaç kredisi kullanmak istediğinde faiz yüzde 26'lara çıkıyor. Erdoğan, alın ucuz krediyi yatırım yapın diyor ama ticari kredilerin faizleri de yüzde 24'lerde seyrediyor. Yani Merkez Bankasının politika faizinin düşük faiz politikasıyla en ufak bir ilgisi yok. **Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati'nin sermaye temsilcileriyle yaptığı bir toplantıda "biz politika faizini**

önemsizleştirdik" ifadesinin karşılığı işte bu akullara ziyan tablodur.

20 Aralık'ta Erdoğan'ın ilan ettiği Döviz Korumalı Mevduat uygulamasının da etkisi Merkez Bankasının politika faizinden hallice oldu. Güya bu politika ile döviz mevduatları çözülecek ve TL mevduatları artacaktı. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu verilerine göre yabancı para mevduatlarının toplam mevduata oranı (dolarizasyon olarak da tabir edilmektedir) 20 Aralık öncesinde yüzde 62 iken bir ay sonra 21 Ocak'ta yine yüzde 62 ile aynı oranda! Yani ekonomide dolarizasyon en yüksek seviyede devam etmektedir. **Merkez Bankası "liralasma" diye propaganda sloganları icat ederken dolar Türk parasının yerini almıştır. 20 Aralık'ta Türk lirasını dövizle bağladıktan sonra başka türlü**

olması nasıl beklenebilirdi ki?

Geriye başarı hikayesi olarak doların 18'lere çıktıktan sonra 13-14 bandına düşmesi kalmıştır. Peki bu nasıl oldu? Rakamlar ortada, dolarizasyon devam ediyor. Demek ki gerçek ve tüzel kişiler Türk lirasına geçmemiş. Peki ne olmuş? Merkez Bankası Aralık ayında resmi 5 ayrı müdahale sonucunda rezervlerinden 7,3 milyar dolar sattıktan sonra 20 Aralık itibarıyla daha önce 128 milyar doların buharlaştırıldığı gayriresmî sisteme geçerek milyarlarca doları kamu bankaları aracılığıyla satmaya başlamıştır. **Bu şekilde buharlaştırılan döviz rezervleri en az 7 milyar dolar olup ucunun nereye varacağını kestirmek güçtür. Çünkü hortumlanan dolarların miktarı, rezervler Merkez Bankasından uçurulduktan sonra, her şey olup bittikten sonra Merkez Bankası bilanço verilerinden hesaplanabilmektedir.**

Bu vurgun politikasının sonucu Türkiye'nin Dubai'den Londra'ya uzanan bir eksende devasa borçlar altına sokulmasıdır. Türkiye Varlık

Fonu aracılığıyla kamuya ait bankalar, fabrikalar, işletmeler, araziler uluslararası parababalarına, petrol şeyhlerine ipotek edilmektedir. Örneğin Birleşik Arap Emirlikleri ile yapılan 5 milyar dolarlık SWAP anlaşması bir zafer gibi lanse edilmektedir. Ancak daha önce Katar'la ya da başka ülkelerle yapılan anlaşmalarda olduğu gibi geri ödemenin hangi kurdan yapılacağı fiilen ne kadar faiz ödeneceği bildirilmemektedir. Erdoğan için borçların vadesinin 2023 sonrasında olması yeterlidir. **İstibdad rejimi varlığını sürdürmek için ülkenin varlıklarını peşkeş çekmekte emekçi halkın geleceğini ipotek altına almaktadır. Bugün altına girdikleri borçları yarın yine her türlü din istismarı ve milliyetçi demagojiyi kullanarak emekçi halka ödetceklerdir. İşçi sınıfı ve emekçi halk bugünden gerçekleri görmeli ve istibdada karşı hürriyet mücadelesini yükselterek bugününü ve geleceğini kurtarmak üzere seferber olmalıdır.**

Halkın parasıyla halka algı operasyonu! İşte istibdad rejiminin enflasyonla mücadele politikası!

Erdoğan televizyona çıkıp enflasyonla mücadele önceliğimizdir dediğinde hayat pahalılığının azalacağını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Çünkü bir burjuva politikacısı enflasyonla mücadeleden bahsettiğinde bunun anlamı halkın tüketimini kısacak politikalar uygulanacağıdır. Yani fiyatların artış oranını gösteren enflasyon ile halkın alım gücüne bağlı olan hayat pahalılığı farklı şeylerdir. Önümüz seçimler olduğuna göre Erdoğan'ın halkın alım gücünü düşürerek enflasyonla mücadele etmesi zor ve riskli olacaktır. Peki Erdoğan bir yandan emekçi halkın alım gücünü azaltıp bir yandan da oy kazanmayı nasıl düşünümektedir?

Bunun tek bir yolu vardır. İkti-

satta "para yanılması" denir. Günlük dilde ise biz buna "algı operasyonu" diyebiliriz. Mesela asgari ücret zammı açıklandığında hükümet işçiyi enflasyona ezdirmedik dedi. Pek çok insan da bu zammı olumlu buldu alkışladı. Gerçekte ise ortada zam falan yoktu. Tam tersine asgari ücretin zamlı haliyle dahi alım gücü düşmüştü. Bu yılın zamlı asgari ücreti geçtiğimiz yıla göre 10 kilo daha az dana eti, 800 adet daha az ekmek almaya yetiyordu. Ancak devletin resmi istatistik kurumu rakamlarla oynayarak yüzde 80 olan enflasyonu yüzde 36 olarak açıkladı. Yine iktidardan icazetli sendika ağaları da görevlerini yaptılar. Türk-İş adına bu sene masada olan Pevrul Kavlak, asgari ücretteki artışın

enflasyonun üstünde olduğunu söyleyerek TÜİK'in yalanlarını işçi tarafından tekrarladı ve mutluluk verici diyerek işçilerin alım gücünü düşüren asgari ücreti övdü.

İstibdad rejiminin yandaş medyası da sabah akşam propaganda yaparak tüm bu algıyı iyice yerleştirmeye uğraştı. CNN Türk, Hürriyet gibi Demirören grubuna ait medya organları bunun bir örneği. Evet! Devletin Ziraat Bankası'ndan 850 milyon dolar kredi alıp bu gazeteleri ve televizyonları alan ama krediyi

geri ödemeyen Demirören! Kamu bankalarının görev zararları bütçeden halkın vergileriyle en çok da işçiden, emekçiden, memurdan daha maaşı eline geçmeden ke-

silen vergilerle ödeniyor. Halkın parasıyla halka algı operasyonu! İşte istibdad rejiminin enflasyonla mücadele politikası!

İşçinin enflasyonla mücadelesi farklı olur: İŞGAL GREV DİRENİŞİ!

Merkez Bankası enflasyon raporu da enflasyonda algı operasyonunun istikametini bize göstermektedir. Merkez Bankasına göre 2022 yıl sonu enflasyonu tahmini yüzde 23! Geçtiğimiz Ekim ayında 2021 enflasyonunun yüzde 11,8 olacağını tahmin etmişti aynı Merkez Bankası ama yıl sonunda yüzde 36 ile karşılaştık. O da resmi rakam! Gerçek enflasyon yüzde 80'i geçti. 2022 için de farklı olmayacak. Ama Merkez Bankası tahmini bize yıl boyunca işçi üc-

retlerindeki artışların gerçek enflasyonun altında tutulacağını haber veriyor. Sermayenin iktidarı ile birlikte patronlar sürekli bu makası açarak işçiyi emekçiyi hayat pahalılığı karşısında ezmeye çalışacak. Mızrağın çuvala sığmadığı yerde rakamlar revize edilecek ama algı operasyonu sürecek.

İşçi emekçi bunlara değil kendi mutfağına, kendi enflasyonuna bakmalı. Zaten herkes katlanan faturalarla, sabah aldığı ürünü akşam aynı fiyatta bulamayarak, ha-

yat pahalılığını etinde kemiğinde hissediyor. Kâğıda kaleme, hesap makinesine çok gerek yok. Ama bu yetmez, işçi emekçi gücünün farkında olmalı. İşte şalteri indiren işçiler, işte kontak kapatan kuryeler dayatılan sefalet zamlarını üretimden gelen güçleriyle yukarı çekebiliyorlar. Tüm işçi ve emekçiler için enflasyonla mücadelenin yolu budur. Sağlık, eğitim, belediye ve diğer alanlardaki kamu çalışanları da hükümete karşı taleplerini yükseltmelidir. Nihayet tüm bu müca-

deleler sermayenin iktidarına karşı bir işçi emekçi hükümeti için mücadeleye doğru yükselmelidir.

İşçi iktidarının enflasyonla mücadelesi "algı operasyonu" ile değil sermayeye operasyon yaparak olacaktır.

Yani fabrikaların bankaların özel eğitim ve sağlık kuruluşlarının işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırılmasıyla, ücretlerde eşel mobil sistemiyle (işçi ücretlerinin

enflasyon oranında her ay artırılmasına ve tüm ücret zamlarının bunun üzerine yapılmasına dayanan oynak merdiven sistemi), işten çıkarmanın yasaklanmasıyla, iş saatlerinin kısaltılarak işlerin çalışan nüfusa bölüştürülmesiyle, dış borcun reddiyle, sermayenin değil emekçi halkın borcunu silerek, kira zulmüne son vererek konut hakkını sağlayarak, evler oturanların diyerek!